curieruladventist.ro

Curierul Adventist

MAI 2018 : COPILOT SPRE CER + DILEMA CREȘTINISMULUI – SABATUL + CEA MAI PERICULOASĂ ADICȚIE + „DOAMNE, ADU-ȚI AMINTE (ȘI) DE MINE!" + „MĂSOARĂ TEMPLUL... ALTARUL ȘI PE CEI CE SE ÎNCHINĂ ÎN EL!" + FEȚELE MULTIPLE ALE ECUMENISMULUI + COMPASIUNEA – MARCĂ ÎNREGISTRATĂ

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS

FII UNUL DINTRE CEI 7000

BISERICA CREȘTINĂ ADVENTISTĂ DE ZIUA A ȘAPTEA

Uniunea de Conferințe

COMITET DE BILANȚ

Voluntari, 16 aprilie 2018

CA_mai_2018.indd 1 25/04/2018 15:28:20

Curierul Adventist

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălţăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experienţe ale dragostei Lui nemărginite, de articole şi ştiri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul şi să aibă o speranţă vie în apropiata Lui revenire.

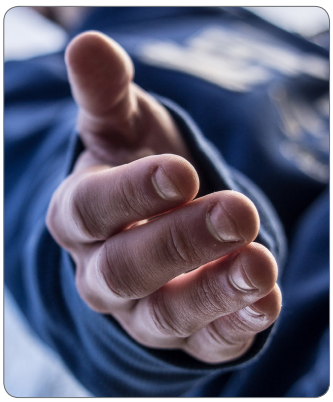

3 Comitet de bilanț
Ștefan Tomoiagă
Raportul președintelui

5 ***Aurel Neațu***
Raportul secretarului

7 ***Eduard Călugăru***
Raportul trezorierului

9 Info
Adina Tomoiagă
Copilot spre cer

10 Dialoguri biblice
Paul Boeru
Dilema creştinismului – Sabatul (2)

13 Univesitatea Adventus
Emanuel Sălăgean
Cea mai periculoasă adicție

14 ASUP – Dor de libertate
Timotei Bîlbîie
Doamne, adu-Ți aminte (şi) de mine când vei veni!

16 Teologie
Emilian Niculescu
„Măsoară Templul... altarul şi pe cei ce se închină în el!”

18 Info
La odihnă

20 Credința practică
Ionel Turturică
De unde ştiți toate acestea?

22 Experiențe
Emilian Niculescu
Paul Popovici Dan Basarab: Remember

24 Viața bisericii
Florin Lăiu
Fețele multiple ale ecumenismului

30 Pagina copiilor
Alina Chirileanu
Să cunoaștem Biblia!

31 De la inimă la inimă
Ștefan Tomoiagă
Compasiunea – marcă înregistrată

Pentru Domnul nostru Isus Hristos, compasiunea nu era un sentiment, ci un angajament de a se implica în alinarea durerilor oamenilor. Compasiunea reală este trecerea de la senzație la acțiune. Sunt mulți oameni care au nevoie! Singura ta problemă este că nu-i vezi. Roagă-te ca Dumnezeu să îți dea ochi de misionar. Aceştia sunt ochii care văd nevoile reale ale oamenilor pe care îi întâlnești. Compasiunea nu este ceva despre care vorbești. Compasiunea este ceva ce faci. Trebuie să slujim cu simpatie şi compasiune celor ce au nevoie de ajutor, căutând cu o seriozitate lipsită de egoism să uşurăm necazurile omenirii suferinde.

Anul XCV, MAI 2018. Publicaţia oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-şef Teodor Huțanu; Coordonator ediție limba maghiară Ernest Szasz; Consultanţi: Ştefan Tomoiagă, Aurel Neațu, Eduard Călugăru, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Georgel Pîrlitu, Viorel Răducan, Iosif Pașca, Gabriel Ban; Colaboratori speciali: Romică Sîrbu, Dragoş Mușat, Daniel Chirileanu, Florian Ristea; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Ciobanu-Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondenţă: Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Viață şi Sănătate, Şos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

CA_mai_2018.indd 2 25/04/2018 15:28:23

CĂUTĂTORI DE COMORI

RAPORTUL PREȘEDINTELUI

STEFAN TOMOIAGA

„EI VOR FI AI MEI, ZICE DOMNUL OȘTIRILOR, ÎMI VOR FI O COMOARĂ DEOSEBITĂ ÎN ZIUA PE CARE O PREGĂTESC EU. VOI AVEA MILĂ DE EI CUM ARE MILĂ UN OM DE FIUL SĂU CARE-I SLUJEȘTE.” (MALEAHI 3:17)

Călătorim prin timp, fiind martori ai frumuseții grăbite a anotimpurilor pe cer. Dar și timpul călătorește prin noi, iar după anul 2017 m-aș bucura mult să știu că membrii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România sunt mai mult *Asemenea Lui*. *România pentru Hristos 2017* ne-a provocat la o *Implicare Totală a Credincioșilor* într-o amplă campanie de evanghelizare cu rezultate pe deplin cunoscute doar de statisticile cerului. Noi, slujitorii Lui, arăm și semănăm, dar ploaia care face să rodească holdele este Duhul Sfânt. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru fiecare act de voluntariat al tinerilor și adulților care s-au ridicat să dea mărturie pentru Cel ce stă să vină.

Comori ale anului 2017

Cutia plină de comori a anului 2017 nu s-a îndepărtat prea mult de noi. Dacă o deschidem, putem descoperi: 1 676 de diamante care au intrat în Biserica Adventistă din România prin botez și mărturisire de credință – cei mai mulți din ultimii 7 ani; inaugurarea a 9 case de rugăciune; implementarea cu succes a proiectului „Eticheta”, la convențiile organizate au participat peste 150 de profesori neadventiști; acreditarea Universității Adventus – Cernica; organizarea după apusul soarelui, pentru candidații adventiști, a examenului de obținere a titlului de medic specialist anestezist, organizat la nivel european; primirea de către ADRA a două premii I la Gala Societății Civile și la Gala Solidarității Internaționale GLOBUE 2017; 10 ani de SperanțaTV în România, ocazie potrivită pentru dezvoltarea relațiilor cu AWR și Hope Channel; începerea cursurilor școlii de psihoterapie cu un număr de 36 de persoane, dintre care 31 de pastori, pentru formarea de persoane specializate în relațiile de familie; organizarea la Cernica de către EUD a Convenției Internaționale a Centrelor Urbane de Influență; participarea unui număr mare – aprox. 250 – de profesori la Convenția de Educație; 60 de campanii de colportaj la nivel național, seminare noi pentru grupele de studiu ne arată cât de roditoare poate deveni și cea mai mică bucată de pământ dacă este lucrată!

După experiența anului trecut, care sunt cele mai importante comori ale tale? Încă mai selectezi modul „silent” pentru a nu fi deranjat când conștiința te întreabă? Căror obiceiuri nefolositoare te-ai hotărât să le spui STOP? Relațiile tale cu cei din biserică spun despre tine că ești cetățean, persoană, membru sau frate? Bunăstarea spirituală a semenilor constituie cel mai mare interes al tău? Astăzi poate avea loc miracolul convertitor! „Când Hristos a părăsit lumea aceasta, a lăsat lucrarea Sa în seama urmașilor Săi. El a venit pentru a prezenta lumii caracterul lui Dumnezeu, iar noi suntem lăsați să-L reprezentăm pe Hristos în fața lumii.”[1]

În anul misionar 2017–2018, Dumnezeu îi caută în România pe cei „7 000” care să nu-și fi plecat genunchiul decât pentru rugăciune și lucrare. Cei 3 218 care s-au înscris pe platforma online, alături de mulți alții, reprezintă un potențial uriaș. „Ucenicii Domnului Hristos sunt numiți giuvaierurile Sale, comoara Sa prețioasă și deosebită.”[2]

„Am fost instruită să le spun adventiștilor de ziua șaptea din toată lumea că Dumnezeu ne-a ales să fim un popor deosebit, o comoară a Lui. El a hotărât ca biserica Sa de pe pământ să rămână perfect unită în Duhul și sub îndrumarea Domnului oștirilor, până la vremea sfârșitului.”[3]

O cultură a misiunii

E Timpul… să căutăm comorile lui Dumnezeu pentru care Fiul Său a murit. Oamenii sunt comoara deosebită a lui Dumnezeu. El zice: «Voi face pe oameni mai prețioși decât aurul curat, mai scump decât aurul din Ofir»” (Isaia 13:12).[4] Avem nevoie de o cultură a misiunii, de o evanghelizare nu doar ca eveniment, ci ca un mod de a trăi, pentru ca, la sfârșitul acestei lumi, să ne bucurăm de faptul că „perla, prețioasa perlă umană, a fost găsită de Hristos”[5]. O cultură a misiunii înseamnă obiceiuri profund înrădăcinate în gândire, sentimente și comportamente, nu doar un zel manifestat pe la evenimente. O cultură a misiunii presupune ca membrii bisericii să învețe con-

CA_mai_2018.indd 3 25/04/2018 15:28:24

tinuu modalități noi de predicare a Evangheliei, într-un mod cât mai eficient cu putință.

Bisericile pot fi minunate căi de acces social. Oare este de ajuns ca oamenii din jurul nostru să știe despre Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea doar faptul că membrii ei păzesc sâmbăta ca zi de închinare? Este rugăciunea pentru noi volanul sau roata de rezervă? Cel mai periculos obicei este tendința bisericii de a-și concentra existența în jurul propriei zone de confort, excluzând lumea din jur. „Mi s-a arătat că noi, ca popor, suntem deficitari. Cuvintele noastre nu sunt în acord cu credința noastră… eforturile noastre, zelul nostru, spiritul nostru de sacrificiu de sine nu se compară cu caracterul lucrării. Trebuie să ne trezim din morți și Hristos ne va da viață.”[6]

„Misiunea” are numeroși înlocuitori. Bisericile pot fi conduse de toate sortimentele de substituenți ai misiunii: obicei, ambianță, intrigă, statut, propovăduitori de sine, supraviețuire, materialism sau consumerism de ziua a șaptea. Nu acestea sunt comorile bisericii lui Hristos. „Puterea, timpul, intelectul sunt comori doar împrumutate.”[7] Suntem chemați „să lucrăm cu voioșie, speranță și mulțumire, având încredere că pământul deține în adâncurile lui comori mai bogate decât aurul și argintul, care așteaptă să fie găsite și adunate de lucrătorul credincios”[8]. „Dacă am fost neglijenți în această privință, acum este momentul să răscumpărăm timpul pierdut, pentru ca sângele sufletelor să nu fie găsit pe veșmintele noastre.”[9]

Nici chiar pământul nu este atât de brăzdat de filoane de aur și atât de plin de lucruri prețioase cum este Cuvântul lui Dumnezeu. Promisiunea din Maleahi 3:17 este aceasta: „Ei vor fi ai mei, zice Domnul!” Dacă pentru 30 g de aur minerii sapă dislocând 30 de tone de piatră, înțelegem ceva mai bine cuvintele: „El a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut.” Continuați să trăiți ca niște căutători de comori! ■

[1] *Semnele timpului,* 15 aprilie 1889.

[2] Ellen G. White, *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 89.

[3] *Eadem, Selected Messages* 2:397, 1908.

[4] *Eadem, Cugetări de pe Muntele Fericirilor,* p. 89.

[5] *Eadem, Gânduri despre cartea Apocalipsei,* p. 126.

[6] *Eadem, Mărturii pentru comunitate, vol. II,* p. 114.

[7] *Eadem, Educație,* p. 53

[8] *Eadem, Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei,* p. 243.

[9] *Eadem, Mărturii pentru comunitate,* vol. III, p. 209.

CA_mai_2018.indd 4 25/04/2018 15:28:24

E TIMPUL!

RAPORTUL SECRETARULUI AUREL NEAȚU

POT SĂ SE MUTE MUNȚII, POT SĂ SE CLATINE DEALURILE, DAR DRAGOSTEA MEA NU SE VA MUTA DE LA TINE ŞI LEGĂMÂNTUL MEU DE PACE NU SE VA CLĂTINA, ZICE DOMNUL, CARE ARE MILĂ DE TINE. (ISAIA 54:10)

Cuvântul „statistică” este de origine latină, de la termenul *status*, care desemnează o stare, o situație, un fapt. Rolul statisticii nu este acela de a emite decizii, ci de a orienta decidentul pe o bază fundamentată asupra deciziei optime pe care o va adopta. În cazul nostru, pe lângă faptul că ne oferă un raport numeric al situației bisericii, statistica este un instrument care influențează strategia și proiectele misionare de la nivelul uniunii, conferințelor și bisericilor locale, pe termen scurt și mediu.

Pe parcursul anului 2017, au intrat în rândul bisericii, prin botez, 1 528 de persoane, la care se adaugă 99 de persoane intrate prin mărturisire de credință și 49, prin rebotezare (rubrică introdusă pe parcursul anului), deci un total de 1 676 de persoane. La capitolul ieșiri, constatăm că au trecut la odihnă 1 352 de membri și au fost excluși 371. Per total, dacă la începutul anului 2017, aveam 64 885 membri, la final am fost cu 264 mai puțini, adică 64 621 de credincioși. Din datele statistice anuale observăm, de asemenea, că trei conferințe au o creștere ușoară și alte trei păstrează trendul descendent.

Ar fi fost frumos să reușim să ne păstrăm trendul ascendent din trimestrele doi și trei, ceea ce ar fi însemnat, după mai mulți ani de scădere numerică, un prim an în care să retrăim perioadele în care Biserica Adventistă din România nu auzise de statistici negative. Vremurile s-au schimbat însă și se pare că trebuie să acceptăm lucrul acesta și să căutăm soluții pentru maximizarea rezultatelor acțiunilor misionare ale bisericii în condițiile secularismului postmodern. Și dacă tot am adus în discuție schimbarea societății, poate e timpul să acceptăm și faptul că noi ne-am schimbat. Avem din ce în ce mai puțin timp pentru Dumnezeu și pentru slujirea semenilor (doar aproximativ 3,5% dintre noi, posibil ca procentul să fie mai mic, s-au implicat în proiectul *Fii unul dintre cei 7 000*). Nu mai avem timp și poate nici motivația necesară să vestim revenirea Mântuitorului și să afirmăm cu putere valorile care ne-au consacrat ca biserică. E timpul să ne asumăm cu toată puterea și convingerea statutul, poate nepopular, de *biserică a rămășiței*, cu un mandat clar de vestire a Evangheliei mântuirii … „oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui popor” (Apocalipsa 14:6).

1. Statistica anuală a membrilor

Conferința	Biserici	Grupe	Total membri început an	INTRĂRI				IEȘIRI				Diferențe +/-	Total membri final de an
				Botez	Rebotezare	Vot	Transfer	Transfer	Deces	Excludere	Ștergere		
Banat	105	47	6 615	196	5	19	240	245	134	31	17	+ 33 (+0,49%)	6 648
Moldova	240	43	12 220	314	13	19	136	172	295	89	29	- 103 (-0,84%)	12 117
Muntenia	266	66	18 302	428	16	21	339	324	398	133	52	- 103 (-0,56%)	18 199
Oltenia	203	55	10 923	189	2	3	112	122	251	48	26	- 141 (-1,29%)	10 782
Trans. Nord	129	19	7 524	159		9	80	74	123	28	16	+ 7 (+0,09%)	7 531
Trans. Sud	152	30	9.301	242	13	28	98	114	151	42	31	+ 43 (+0,46%)	9 344
TOTAL	1 095	260	64 885	1 528	49	99	1 005	1 051	1 352	371	171	- 264 (-0,40%)	64 621

CA_mai_2018.indd 5 25/04/2018 15:28:25

Este adevărat că aceste date nu spun nimic despre spiritualitatea și despre caracterul membrilor Bisericii Adventiste. Nu oferă, de asemenea, imaginea slujirii noastre în afara cadrului organizat și contabilizat, ocaziile în care ne-am rugat, mijlocind pentru semenii noștri, și nici mărturia zilnică pe care o dăm prin trăirea Evangheliei. Statistica nu acuză, ci doar face anumite constatări din dorința de a ajuta la corectarea anumitor deficiențe și de a ne ajuta la luarea deciziilor corecte.

ASEMENEA LUI ENOH, POPORUL LUI DUMNEZEU VA CĂUTA CURĂŢIREA INIMII ŞI CONFORMAREA FAŢĂ DE VOIA SA, PÂNĂ CÂND EI VOR REFLECTA CHIPUL LUI HRISTOS. ASEMENEA LUI ENOH, EI VOR AVERTIZA LUMEA DESPRE REVENIREA LUI HRISTOS ŞI, PRIN PURTAREA, VORBIREA ŞI EXEMPLUL LOR, EI VOR CONDAMNA PĂCATELE CELOR NELEGIUIŢI.

2. Situația statistică a botezurilor și retragerii calității de membru

	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017
Bot.+m.c.	2 235	1 835	1 778	2 283	1 946	1 650	1 594	1 535	1 496	1 536	1 494	1 676
Excluderi	746	843	792	665	692	565	523	452	479	344	500	371

3. Situația statistică a bisericilor după numărul de membri.

Număr membri	Banat	Moldova	Muntenia	Oltenia	Tr. Nord	Tr. Sud	TOTAL
50	**65**	**172**	**161**	**149**	**80**	**97**	**724**
51-100	**24**	**37**	**52**	**31**	**29**	**30**	**203**
101-150	**5**	**15**	**23**	**8**	**8**	**12**	**71**
151-300	**8**	**12**	**23**	**14**	**10**	**9**	**76**
301-450	**2**	**4**	**5**	**1**	**1**	**4**	**17**
451-600			**2**				**2**
601-750							
750				**1**			**1**
TOTAL	**104**	**240**	**266**	**203**	**128**	**152**	**1 094**

4. Situația statistică a angajaților Bisericii Adventiste

Angajați Biserica Adventistă	Total angajați
Pastori hirotoniți	348
Personal administrativ ne-pastori	2
Profesori acreditați (alții decât pastori)	6
Personal TESA acreditat	184
Pastori asistenți	42
Profesori autorizați	7
Personal TESA	93
Pastori stagiari	11
Alți angajați	34
TOTAL	**727**

Închei acest raport exprimându-mi convingerea că Cel care ne-a chemat la această lucrare ne va da și puterea de care avem nevoie, prin lucrarea Duhului Sfânt, ca să vestim Evanghelia mântuirii semenilor noștri. Dumnezeu ne-a chemat, în acest timp final al istoriei acestui pământ, să anunțăm cu putere sosirea ceasului judecății, să proclamăm mântuirea prin Domnul Hristos și să vestim apropierea revenirii Sale. Toți suntem chemați să participăm personal la această acțiune mondială de mărturisire!

„Asemenea lui Enoh, poporul lui Dumnezeu va căuta curățirea inimii și conformarea față de voia Sa, până când ei vor reflecta chipul lui Hristos. Asemenea lui Enoh, ei vor avertiza lumea despre revenirea lui Hristos și despre judecata ce va veni asupra celor nelegiuiți și, prin purtarea, vorbirea și exemplul lor sfânt, ei vor condamna păcatele celor nelegiuiți.” (*Patriarhi și profeți, p.* 88) ■

CA_mai_2018.indd 6 25/04/2018 15:28:25

BUNATĂȚILE DOMNULUI NU S-AU SFÂRȘIT!

RAPORTUL TREZORIERULUI EDUARD CĂLUGARU

„DOMNUL ESTE BUN FAŢĂ DE TOŢI ŞI ÎNDURĂRILE LUI SE ÎNTIND PESTE TOATE LUCRĂRILE LUI.” (PSALMII 145:9)

Îndurarea Domnului s-a întins peste biserica Sa pe parcursul anului trecut. Îi suntem recunoscători pentru belșugul de daruri revărsate asupra noastră, alături de împlinirea proiectelor și planurilor pe care biserica, prin membrii săi, le-a încredințat harului și puterii Lui nemăsurate. Suntem recunoscători că Duhul Sfânt i-a binecuvântat pe membrii bisericii cu credincioșie și mulțumire față de bunul Dumnezeu și astfel, prin aportul lor, zecimile au înregistrat din nou o creștere și în anul 2017.

În tabelul de mai jos este prezentată situația intrărilor la zecimi în anul 2017 în comparație cu anul 2016. Creșterea absolută a zecimilor în anul 2017 față de anul 2016 pe total conferințe este de 6 339 603 lei, iar în procente este de 9,62% (în anul 2016 s-a înregistrat o creștere de 11,41% față de anul 2015). Ținând cont de procentul mediu al inflației, care a fost de 1,30% (în anul 2016, inflația a fost de -1,50%), zecimea medie actualizată a crescut cu 8,20% în anul 2017 față de 2016 (în anul 2016 am avut o creștere cu 13,08% față de anul 2015).

Zecimea medie pe membru în Uniunea de Conferințe a crescut și a fost de 1 117 lei/an, sau 93 lei/lună, reflectând credincioșia membrilor față de Dumnezeu (în anul 2016 a fost de 1 015 lei/an și 85 lei/lună, iar în 2015, de 898 lei/an și 75 lei/lună).

La intrările de zecime raportate în valută europeană, se observă o creștere de 1 139 583 euro în anul 2017 față de anul 2016, cu o fluctuație a cursului valutar de la 4,4908 lei (*curs mediu leu/euro în anul 2016) la 4,5681 lei (*curs mediu leu/euro în anul 2017).

Darul Școlii de Sabat, cel mai important dar mondial, a crescut cu un procent de 5,43%, ajungând la suma de 3 165 293 lei. Media pe membru/Sabat la Darul Școlii de Sabat este de 0,94 lei (în anul 2016 media pe membru/Sabat a fost de 0,88 lei).

Mult timp, acest dar a rămas la dispoziția conferințelor și a fost folosit pentru construirea caselor de rugăciune (această înțelegere a fost făcută cu Conferința Generală). Din anul 2012, Darul Școlii de Sabat a început să fie trimis către Conferința Generală pentru a fi folosit în proiectele mondiale de evanghelizare (pentru 2017, suma trimisă a însemnat un procent de 80%). Același procentaj s-a trimis și din Darul Sabatului al XIII-lea.

Iată situația darurilor colectate la nivel de Uniune: Dar de Mulțumire – 1 025 347 lei; Dar Libertate Religioasă – 116 031 lei; Dar Săptămâna de Rugăciune – 363 655 lei; Dar Radio Mondial – 191 513 lei; Dar Extinderea Misiunii – 304 094 lei; Dar Educație Creștină – 79 590 lei; Dar Tineret – 115 331 lei; Dar Construcții – 90 377 lei; Dar ADRA – 387 423 lei; Proiecte Speciale – 88 660 lei; Dar Centrul Media Adventist – 424 728 lei; Dar Sabatul al XIII-lea – 284 354 lei.

Darul de mulțumire însumează 1 025 347 lei (în 2016 a fost 915 013 lei) și reprezintă jertfa recunoștinței. În urma înțelegerii cu Conferința Generală, acest dar a rămas până în anul 2012 la dispoziția conferințelor pentru evanghelizare în zone fără prezență adventistă. Din anul 2012 a început să fie și el direcționat către lucrarea mondială de evanghelizare (în 2017, suma trimisă a reprezentat un procent de 80%). Darul pentru educație a rămas la nive-

			*curs 2017 4,5681		*curs 2016 4,4908		*rata inflației 1,30	
	2017				2016		2017 / 2016	
CONFERINȚA	ZECIME RON	ZECIME EUR	Zecime medie/m/an RON	Zecime medie/m/an EUR	ZECIME RON	ZECIME EUR	Creștere %	Creștere % actualizată
BANAT	7,724,048	1,690,867	1,162	254	6,851,019	1,525,567	112.74%	111.28%
MOLDOVA	13,752,452	3,010,541	1,135	248	12,581,853	2,801,695	109.30%	107.88%
MUNTENIA	21,304,322	4,663,716	1,171	256	19,480,315	4,337,827	109.36%	107.94%
OLTENIA	9,911,822	2,169,791	919	201	9,027,291	2,010,174	109.80%	108.37%
TRANS. NORD	7,340,833	1,606,977	975	213	6,742,331	1,501,365	108.88%	107.46%
TRANS. SUD	12,180,024	2,666,322	1,304	285	11,191,089	2,492,003	108.84%	107.42%
TOTAL	72,213,501	15,808,214	1,117	245	65,873,898	14,668,631	109.62%	108.20%

CA_mai_2018.indd 7 25/04/2018 15:28:26

lul conferințelor, pentru susținerea sistemului educațional, împreună cu procentul de 1% din zecime.

Centrul Media Adventist continuă să fie o provocare pentru biserica din țara noastră. Fondurile necesare pentru susținerea lucrării prin Radio și TV sunt mari. Darul pentru Centrul Media Adventist în anul 2017 a fost de 424 728 lei (în anul 2016 a fost de 358 926 lei) în timp ce sumele trimise de Uniune s-au ridicat la 5 816 379 lei. S-a decis ca, începând cu anul 2017, un procent de 2% din zecime să fie alocat de Conferințe Centrului Media. Pe lângă acest procent, în anul 2017, Uniunea de Conferințe a alocat Centrului Media un procent de 1,5% din zecime.

Un alt domeniu important al lucrării noastre este cel al ajutorării semenilor. Darul ADRA în anul 2017 a fost de 387 423 lei (față de 335 397 lei în 2016). Rapoartele ADRA prezintă modul în care sunt folosite aceste fonduri. Dorim să apreciem din nou sacrificiul și împreuna-simțire de care au dat dovadă membrii din întreaga țară, dar și de peste hotare, prin implicarea lor în diverse proiecte.

Nu putem trece cu vederea Darul pentru bugetul bisericilor locale, în care se găsesc sumele oferite pentru construcția caselor de rugăciune, întreținerea acestora, evanghelizare locală, ajutorarea celor săraci și diverse alte proiecte desfășurate la acest nivel. Pe întreaga țară, acest dar se ridică la suma de 15 450 862 lei.

În tabelul de mai jos se prezintă situația construcțiilor caselor de rugăciune la nivelul întregii țări.

La sfârșitul anului 2017, aveam 65 de case de rugăciune în construcție, iar numărul celor inaugurate se ridică la 9 în întreaga țară. Pentru anul 2018, se preconizează demararea a 7 proiecte noi de construcție și finalizarea a 15 din cele începute anterior.

Din procentul de 7,5% din zecime ce revine Uniunii de Conferințe, din 10% primit (1% fiind trimis de Uniune către Conferința Generală, și 1,5% la Centrul Media), s-au efectuat următoarele cheltuieli pe parcursul anului 2017, în vederea susținerii proiectelor departamentelor și instituțiilor: cheltuieli de personal – 3 034 996 lei; cheltuieli administrative și generale – 534 381 lei; cheltuieli departamentale – 583 117 lei; alte cheltuieli departamentale – 1 003 373 lei

În anul 2017, Uniunea de Conferințe a transferat Diviziunii Inter-Europene următoarele sume:

- 10% din zecimea de la conferințe, în valoare de 7 221 350 lei
- un procent de 10% + 1% din zecimea totală primită, în valoare de 807 156 lei
- Darul pentru Tineret în valoare de 115 331 lei
- Darul pentru extinderea misiunii, în valoare de 304 094 lei
- 80% din următoarele daruri: Darul Școlii de Sabat, Darul Sabatului al XIII-lea, Darul de Mulțumire și Darul Săptămânii de Rugăciune, în valoare de 3 870 920 lei.

În felul acesta, Biserica Adventistă din România continuă integrarea în sistemul financiar al bisericii mondiale. Astfel, prin zecimile și darurile oferite, contribuim la realizarea lucrării de vestire a Evangheliei în întreaga lume, suma totală pentru anul 2017 fiind de 12 318 851 lei (2 696 712 euro).

Pentru instituțiile bisericii au fost efectuate următoarele subvenții:

- Subvenție Centrul Media Adventist – 5 816 379 lei (include 2% de la Conferințe și 1,5% de la UR)
- Subvenție ADRA – 438 584 lei + 10 000 euro
- Subvenție colportaj – 361 067 lei
- Subvenție Asociația Exploratorilor, Sola Scriptura, ASEF, ACL, ASE și SUP – 380 728 lei

Știm că, pe lângă sumele menționate, sunt multe alte contribuții pe care membrii le-au făcut direct și nu se află înregistrate în acest raport. Dumnezeu cunoaște însă fiecare implicare și în lucrarea Sa este loc pentru toți. Eficiența se măsoară prin credincioșie și prin implicarea Duhului Sfânt.

În anul 2017 am primit de la Diviziune pentru susținerea lucrării misionare din România următoarele sume:

- Proiecte la nivelul conferințelor – 676 988 euro
- Proiecte la nivelul instituțiilor și uniunii (în special este vorba despre CMA) – 913 643 euro

Rapoartele de revizie la nivelul comunităților au înregistrat puține probleme.

Suntem recunoscători lui Dumnezeu pentru creșterea înregistrată pe plan financiar până în prezent, pentru spiritul de sacrificiu al membrilor bisericii și avem convingerea că El ne va purta de grijă și în continuare, iar provocările anului 2018 vor aduce noi dovezi ale providenței și călăuzirii Sale divine. ■

CONFERINȚE	Inaugurate în 2017	În construcție la sfârșitul anului 2017	Programate pentru a începe construcția în 2018	Programate pentru a fi finalizate în 2018
BANAT	3	13	-	3
MOLDOVA	-	11	-	3
MUNTENIA	-	7	1	2
OLTENIA	1	12	2	4
TRANS. NORD	2	15	2	1
TRANS. SUD	3	7	2	2
TOTAL	9	65	7	15

CA_mai_2018.indd 8 25/04/2018 15:28:26

COPILOT SPRE CER

Convenția Națională a Soțiilor de Pastori

SLUJIREA PĂSTORIȚEI
ADINA TOMOIAGA

Convenția Națională a Soțiilor de Pastori, desfășurată la Stupini în perioada 30 martie–1 aprilie 2018, a reprezentat o scurtă escală pentru păstoriţele doritoare de o împrospătare a energiei și vitalității lor. Prezentările și activitățile acestei întâlniri s-au desfășurat sub mottoul: „Copilot spre cer", versetul biblic inspirator fiind cel din 2 Corinteni 1:21: „Și Cel ce ne întărește împreună cu voi, în Hristos, și care ne-a uns este Dumnezeu."

La acest curs de pilotaj spre cer au fost prezente peste 130 dintre soțiile pastorilor Bisericii Adventiste din România. La bord au sosit și invitații speciali, care au ajutat la o înțelegere mai profundă a „Ghidului de zbor" – Biblia. Au participat: Janet Page, subsecretar al Asociației Pastorale la nivelul Conferinței Generale, Elvira Wanitschek, director al Shepperdess International la nivelul Diviziunii Inter-Europene, Diana Gavajuc, MA în psihologie clinică, psihoterapeut, și Zenobia Niculiță, psiholog, lector universitar în cadrul Universității Adventus.

Programul Sabatului a cuprins mai multe momente de închinare, cântec, rapoarte ale activităților soțiilor de pastori de pe întreg teritoriul românesc, experiențe și seminare pentru un pilotaj performant.

Seminarele de pregătire continuă, susținute și de alte păstorițe, au înlăturat norii care ascund orizontul, perspectivele și viziunea. S-a discutat despre creșterea și educarea unor copii sănătoși din punct de vedere emoțional, despre relațiile cu adolescenții, despre contribuția păstoriței în formarea de lideri în biserică și în cultura succesului.

Obiectivul spiritual pentru cele care păstrează în priviri cerul ca destinație a fost acela de a învăța cum să facă față dificultăților din familie, biserică și slujire pentru a avea un zbor liniștit către cer, alături de pilotul-pastor, care poate fi uneori în impas. Janet Page a vorbit despre importanța unei vieți devoționale a păstoriței și a facilitat consacrarea din camera de rugăciune. Elvira Wanitschek a contribuit la frumusețea și siguranța zborului prin sfaturi practice legate de viața de slujire a păstoriței.

Viața soțiilor de pastor este uneori tulburată, iar pentru acele momente păstorițele au învățat cum să fie bine cu… ele însele, cu Domnul, cu partenerul, în relația cu cei mici – copiii – cu munca lor și cu biserica. Atelierele *hand made*, desfășurate sâmbătă seară au oferit o panoramă plină de culoare și veselie, dar și un bun prilej de cunoaștere, împărtășire de experiențe și conectare. Facem parte din aceeași familie de slujire și avem nevoie să știm că suntem susținute de cele care duc aceeași luptă ca și noi.

Marele Pilot poate și vrea să o conducă pe fiecare soție de pastor dincolo de nori, acolo unde se deschide adevărata priveliște de lumină și splendoare, pentru a fi o binecuvântare, și nu un blestem, pentru toți cei care o înconjoară. ■

Adina Tomoiagă este coordonatoarea Asociației Soțiilor de Pastori, Uniunea Română

CA_mai_2018.indd 9 25/04/2018 15:28:31

DILEMA CREȘTINISMULUI – SABATUL (2)

În această secțiune a studiului, vom căuta să răspundem argumentelor nebiblice folosite de mulți creștini pentru a scuza călcarea poruncii a patra din Decalog.

„Noi păstrăm porunca a patra a Decalogului. Duminica este ziua a șaptea."

ÎN SFINTELE SCRIPTURI, SINGURA ZI CARE PRIMEȘTE UN NUME ESTE ZIUA A ȘAPTEA: „SABATUL".

SABATUL ESTE SINGURA ZI NUMITĂ ÎN SFINTELE SCRIPTURI „ZIUA MEA CEA SFÂNTĂ. (ISAIA 58:13).

Ca și în experiența descrisă la începutul acestui studiu, unii conducători religioși folosesc acest argument față de persoanele pe care ei le consideră a fi credule sau cu foarte puțină cultură biblică sau istorică. Astfel, când aceștia din urmă citesc în Scripturi sau aud despre „ziua a șaptea", gândesc că nu poate fi vorba despre o altă zi decât despre ziua aproape universal acceptată ca fiind ziua de odihnă, duminica. Totuși, preoții sau pastorii știu că duminica nu este ziua a șaptea a săptămânii. Ei se află însă într-o situație penibilă în fiecare an de Paște, când fac referire la ziua întâi a săptămânii ca fiind ziua în care a înviat Domnul Hristos. Mulți credincioși încep să pună întrebări logice, cum ar fi: „De ce ni s-a spus că duminica este ziua a șaptea dacă Scripturile arată foarte clar că ea este ziua întâi a săptămânii?" O astfel de situație neconfortabilă a determinat Biserica Ortodoxă Română să intervină și să editeze un nou calendar bisericesc în 2011, în care ziua a șaptea a săptămânii a fost clar identificată cu sâmbăta și ziua întâia, cu duminica. Curajul și onestitatea Bisericii Ortodoxe în această privință sunt de admirat. Rămâne totuși întrebarea: De ce a lăsat poporul în confuzie pentru zeci de ani până la punctul că mulți credincioși credeau cu sinceritate că săptămâna începe cu luni și se încheie cu duminica?

Schimbarea calendarului bisericesc în România a declanșat dezbateri furtunoase în rândul enoriașilor Bisericii Ortodoxe și ai celorlalte confesiuni creștine care păstrează duminica, și nu sâmbăta, ca zi de odihnă. Conducătorii acestor biserici au trebuit să prezinte alte argumente pentru enoriașii lor cu privire la atitudinea lor față de porunca clară a lui Dumnezeu, care cere păstrarea cu credincioșia a zilei a șaptea a săptămânii. Iată unele dintre aceste argumente.

„Cine mai știe care este ziua a șaptea?"

Argumentul vrea să insinueze că nimeni nu ar ști cu adevărat care mai este ziua a șaptea a săptămânii, pentru că de-a lungul secolelor s-a pierdut socoteala exactă a zilelor. Promotorii acestui argument prezintă, ca susținere a poziției lor, existența mai multor calendare de-a lungul timpului (calendarul iulian, calendarul gregorian etc.). Se susține de asemenea că acesta este motivul pentru care biserica a luat hotărârea să declare o zi anume (duminica) ca zi de odihnă și închinare. Hotărârea bisericii a fost determinată de faptul că duminica a fost ziua în care a înviat Hristos.

Este ușor pentru orice om să găsească breșe în logica acestei argumentări. Dacă biserica a hotărât ca ziua întâi a săptămânii să fie declarată zi de odihnă, atunci ea a știut și care este ziua a șaptea a săptămânii. Implicațiile acestei concluzii logice este că biserica se pare că a hotărât împotriva poruncii clare a lui Dumnezeu și, ce este și mai grav, a încercat să-i ducă în eroare pe enoriași în privința aceasta.

S-a pierdut ordinea zilelor săptămânii de-a lungul timpului?

Deși este adevărat că diverse culturi și popoare au avut (și încă au) calendarele lor (cultura evreiască, cultura maya, cultura chineză), niciunul din aceste calendare nu dizolvă ciclul săptămânal.[1] De fapt, de-a lungul timpului, toate încercările de a înlătura sau înlocui ciclul săptămânal au eșuat (Revoluția Franceză).

Argumentul Scripturilor

Din punct de vedere biblic nu există niciun dubiu asupra faptului că sâmbăta este ziua a șaptea a săptămânii. Domnul Hristos, autorul timpului, a păstrat aceeași zi ca toți ceilalți iudei, înlăturând prin propriul Său exemplu orice incertitudine cu privire la adevărata zi de odihnă. Domnul Hristos a avut cu siguranță ceva de spus împotriva modului în care iudeii păstrau Sabatul, dar nu a făcut

CA_mai_2018.indd 10 25/04/2018 15:28:31

nici măcar o singură referință la ziua în care se închinau ei.

În Sfintele Scripturi, atât în Vechiul, cât și în Noul Testament, singura zi care primește un nume este ziua a șaptea: „Sabatul". Toate celelalte zile sunt identificate după poziția pe care o au în funcție de ziua Sabatului: ziua întâi a săptămânii înseamnă simplu prima zi care urmează după ziua Sabatului, ziua a șasea a săptămânii înseamnă ziua a șasea după ziua de Sabat sau ziua dinaintea Sabatului (în evanghelii, vinerea este uneori numită „*pro-sabaton*" sau ziua „dinaintea Sabatului", ziua în care credinciosul trebuia să se pregătească pentru Sabat – vezi Matei 27:62; Marcu 15:42; Luca 23:54; Ioan 19:31 etc.). Astfel, ziua întâi a săptămânii nu are un nume în Biblie – ea este simplu numită cu un număr, „ziua întâi". Numele de „duminică" vine din latină (*dies Domini* = ziua Domnului) și este o simplă transliterare a termenului „ziua Domnului" din ebraică și greacă, limbile în care a fost scrisă Biblia. Problema este însă că termenul în Sfânta Scriptură se aplică la ziua a șaptea, și nu la ziua întâi a săptămânii. Sabatul este singura zi în Sfintele Scripturi care este numită „ziua Mea cea sfântă" (Isaia 58:13). În Sfânta Scriptură, termenul se aplică de asemenea la ziua revenirii Domnului Hristos (Amos 5:18), o zi profetică pe care n-o știe nimeni (Matei 24:36) și care nu are nimic de-a face cu nicio zi specifică a săptămânii.

Argumentul istoric

Din punct de vedere istoric este de asemenea ușor de văzut că, de-a lungul timpului, orice schimbare calendaristică nu a schimbat ordinea zilelor săptămânii. De exemplu, schimbarea produsă în calendarul gregorian în secolul al VII-lea a făcut ca joi, 10 mai, să fie urmată de vineri, 21 mai. După cum se poate vedea, ordinea zilelor săptămânii a rămas aceeași, după joi a urmat vineri.

„Hristos a înviat în ziua întâi a săptămânii, iar noi păstrăm ziua întâi în onoarea lui Hristos"

Este adevărat că Domnul Hristos a înviat în ziua întâi a săptămânii, dar niciodată în Scripturi nu ni se spune că El a poruncit ca ziua aceasta să fie păstrată în onoarea Lui, sau că apostolii au serbat ziua aceasta în onoarea învierii Lui. De fapt, „ziua întâi" a săptămânii este menționată doar de șapte ori în Noul Testament și în cinci din aceste șapte ocazii se menționează simplu când a avut loc evenimentul învierii Domnului (Matei 28:1; Marcu 16:9; Luca 24:1; Ioan 20:1; Ioan 20:19). Ioan de fapt ne spune că, în ziua în care a înviat Isus, ucenicii erau adunați laolaltă nu ca să celebreze învierea, ci „de frica iudeilor" (Ioan 20:19). Cum se puteau ei aduna să celebreze învierea lui Hristos când ei încă nu credeau în ea? (vezi de asemenea Marcu 16:9-14; Luca 24:11,41)

„Apostolii au schimbat ziua de închinare din ziua a șaptea în ziua întâia"

Mulți creștini nu-și pot închipui că o schimbare atât de drastică a practicii poporului lui Dumnezeu de milenii – cum ar fi schimbarea zilei de odihnă poruncită de Dumnezeu Însuși pe Sinai – s-ar putea face fără o poruncă directă a Domnului Hristos sau măcar o poruncă din partea apostolilor. De aceea, ei susțin că Domnul Isus sau apostolii trebuie să fi făcut aceasta. Cu toate că argumentul lor este logic, ei trec cu vederea faptul că Domnul Hristos nu putea schimba Legea pe care El Însuși a dat-o, pentru că aceasta ar fi însemnat o schimbare a naturii Sale (Evrei 13:8; Iacov 1:17 etc.). Astfel, așa cum era de așteptat, nu există nicio poruncă divină care să provină de la Domnul Hristos sau de la apostolii Săi în privința aceasta. Mai mult, atât Domnul Hristos, cât și apostolii întăresc, prin viața și învățătura lor, obligativitatea păstrării legilor morale divine. Domnul Hristos, de exemplu, face clar în Matei 24:20 că El așteptă ca Sabatul să fie păstrat în timpul asediului și distrugerii Ierusalimului, care urmau să aibă loc în viitor.

În lipsa unei porunci clare, cei ce caută cu disperare argumente biblice care să dovedească schimbarea dorită se folosesc de cele câteva pasaje care amintesc de ziua întâi a săptămânii în Biblie (Matei 28:1; Marcu 16:9; Luca 24:1; Ioan 20:1,19; Faptele 20:7; 1 Corinteni 16:1). Problema cu aceste pasaje este că, în majoritatea din ele (primele cinci din cele șapte pasaje menționate mai sus), expresia „ziua întâi a săptămânii" nu este legată de închinare, ci de precizarea zilei când a înviat Domnul Hristos sau a zilei când El S-a arătat ucenicilor Săi după învierea Sa. Acestea nu au fost ocazii de închinare, pentru că Ioan ne spune că ucenicii încă nu credeau în învierea Domnului

ARGUMENTE NEBIBLICE

PAUL BOERU

MULȚI CREȘTINI NU-ȘI POT ÎNCHIPUI CĂ O SCHIMBARE ATÂT DE DRASTICĂ A PRACTICII POPORULUI LUI DUMNEZEU DE MILENII – CUM AR FI SCHIMBAREA ZILEI DE ODIHNĂ PORUNCITĂ DE DUMNEZEU ÎNSUȘI PE SINAI – S-AR PUTEA FACE FĂRĂ O PORUNCĂ DIRECTĂ A DOMNULUI HRISTOS SAU MĂCAR O PORUNCĂ DIN PARTEA APOSTOLILOR.

CA_mai_2018.indd 11 25/04/2018 15:28:32

ATÂT DOMNUL HRISTOS, CÂT ȘI APOSTOLII ÎNTĂRESC, PRIN VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURA LOR, OBLIGATIVITATEA PĂSTRĂRII LEGILOR MORALE DIVINE.

și erau adunați laolaltă „de frica iudeilor” (Ioan 20:19). Luca, de asemenea, face clar faptul că păstrarea zilei întâi a săptămânii era cu totul în afara conștiinței primilor creștini, pentru că ei „s-au odihnit după Lege” în ziua dinaintea învierii Sale, adică în ziua a șaptea (Luca 23:54-56).

Din celelalte două pasaje care amintesc „ziua întâi a săptămânii” (Faptele 20:7 și 1 Corinteni 16:2), doar pasajul din Faptele 20:7 vorbește de o adunare a credincioșilor cu caracter religios. În 1 Corinteni 16:2, Pavel nu are în vedere o strângere laolaltă a credincioșilor, ci el apelează „ca fiecare din ei să pună deoparte acasă” ce va putea pentru frații în mai mare nevoie decât ei. Astfel, el vorbește despre acțiuni ale indivizilor care aveau loc în casa fiecăruia. Este ca și cum noi am spune „miercurea este ziua mea de piață” sau „joia este ziua de făcut curățenie” etc.

Astfel, pasajul din Faptele 20:7 este singurul pasaj în Scripturi care vorbește despre o adunare religioasă în ziua întâi a săptămânii și ne vom ocupa de el în mod deosebit. Luca ne spune:

„În ziua dintâi a săptămânii, eram adunați laolaltă ca să frângem pâinea. Pavel, care trebuia să plece a doua zi, vorbea ucenicilor și și-a lungit vorbirea până la miezul nopții.”

După cum putem observa, Luca clarifică motivația acelei adunări în ziua întâi a săptămânii: Pavel trebuia să plece a doua zi. Era o adunare de rămas-bun. De fapt, cartea Faptele apostolilor ne descoperă că creștinii bisericii primare se adunau, cel puțin la început, *în fiecare zi* pentru frângerea pâinii (Faptele 2:46). Aceasta nu înseamnă că ei se odihneau în fiecare zi a săptămânii sau că nu mai făceau deosebire între ziua de închinare poruncită de Dumnezeu și celelalte zile ale săptămânii. Din contră, Pavel își continua „obiceiul” de a merge în fiecare zi de Sabat la sinagogă să se închine împreună cu frații săi (Faptele 17:2).

Pentru cititorii Scripturilor este evident faptul că vestirea Evangheliei nu era limitată la o singură zi a săptămânii. Pavel propovăduia ori de câte ori avea ocazia, indiferent că era Sabat sau altă zi a săptămânii, indiferent că era noapte sau zi. Distincția între zilele săptămânii se făcea în cazul activităților obișnuite, și nu în privința propovăduirii Evangheliei. Așa a făcut Domnul Hristos și tot așa făceau și apostolii (Ioan 5:17; Faptele 18:3-5; vezi de asemenea 2 Timotei 4:2).

Trebuie de asemenea să menționăm că adunările creștine din primul veac erau însoțite de o masă comună, o masă de *agape* (dragoste), în care frângerea pâinii era evenimentul central, pentru că le amintea credincioșilor de moartea Domnului Hristos pentru ei (1 Corinteni 11:17-29). La început, aceasta avea loc ori de câte ori credincioșii se strângeau laolaltă, ori de câte ori mâncau împreună (vezi Faptele 2:42,46). Astfel, o citire cu atenție a pasajului ne arată că Pavel a „frânt pâinea” atât în prima zi a săptămânii (Faptele 20:7), cât și în ziua următoare (Faptele 20:11). Orice ocazie în care credincioșii se adunau laolaltă era o ocazie în care ei căutau să-și amintească de sacrificiul imens al Domnului Hristos pentru ei.[2]

În concluzie, în Faptele 20:7, Luca nu vorbește de o adunare săptămânală religioasă, ci de o adunare ocazională de rămas-bun, determinată de evenimentul plecării lui Pavel. Cu ocazia aceasta s-a servit Cina Domnului, s-a propovăduit Evanghelia, a fost înviat un mort, s-a servit din nou cina și s-a propovăduit din nou Evanghelia (Faptele 20:7-11). ■

Dr. **Paul Boeru** este pastor în Australia.

[1] Cultura Maya este singura care pare să facă excepție de la această regulă. Din studiile arheologice făcute până în prezent, sistemul calendaristic al culturii Maya pare a fi fost compus din trei calendare suprapuse, și ciclul săptămânal nu poate fi observat cu claritate. De fapt, anul era în general compus fie din 18 luni a câte 20 de zile, fie din mai multe luni, fiecare alcătuite din 13 zile. Cercetările nu precizează dacă aceste luni erau urmate de o zi de odihnă (a 14-a zi sau a 21-a zi). Astfel, se poate spune că nu exista un ciclu săptămânal așa cum îl cunoaștem noi și nu exista zi de odihnă la sfârșitul săptămânii. Unii fac din aceasta o legătură directă cu faptul că media de viață a populației de rând în cultura Maya nu era mai mare de 30 de ani.

[2] Mesele de agape și-au pierdut semnificația cu trecerea timpului pentru că deveniseră un prilej de poticnire pentru mulți (1 Cor. 11:17-29; Iuda 12).

CA_mai_2018.indd 12 25/04/2018 15:28:33

CEA MAI PERICULOASĂ ADICȚIE

DEPENDENȚA DE SINE
EMANUEL SĂLĂGEAN

Dependență și *adicție* sunt două cuvinte folosite tot mai des și care provoacă din ce în ce mai multă îngrijorare. Motivele pentru care starea de dependență provoacă temeri s-au schimbat în ultimul timp de la interesul care exista în trecut pentru efectele nocive pe care le aduce orice formă de adicție la preocuparea prezentă pentru noi tipuri de dependență ce apar de la o zi la alta (jocurile de noroc, munca, noile tehnologii, rețelele de socializare etc.). Dar, pentru viitor, cea mai mare îngrijorare în privința adicțiilor este cu privire la noile forme de dependențe care vor apărea în contextul în care omul devine tot mai stăpân pe natură (ceea ce implică faptul că se simte tot mai puțin dependent de aceasta) și tot mai preocupat de satisfacerea egoului personal. În aceste împrejurări, suntem nevoiți să ne întrebăm care vor fi următoarele forme de adicție și dacă nu cumva cea mai periculoasă formă de adicție va deveni dependența de sine.

Ori de câte ori recunoaștem și apreciem descoperirile științei sau prezentăm în termeni laudativi progresul tehnic și nivelul ridicat de trai al omului din mileniul al treilea, nu se poate să nu observăm și tendința profund egoistă și individualistă care reprezintă spiritul timpului în care trăim. Preocuparea evidentă de a organiza și conduce societatea, implicit viața individului, prin instituții, politici și programe publice care să facă dovada că omul are soluții pentru orice problemă a umanității, este una dintre cele mai clare dovezi că omul își dorește să aibă ultima și singura autoritate, lăsând-L pe Dumnezeu în afara existenței sale și având certitudinea că întrebările deocamdată fără răspuns vor primi o rezolvare mai curând sau mai târziu.

Pe scurt, putem spune că în această stare de fapt s-a ajuns în urma unui lung proces de înstrăinare a omului de Dumnezeu. Așa cum a remarcat și profesorul Jonathan Sacks, schimbările fundamentale în metoda și abordarea cunoașterii din secolul al XVI-lea au determinat și susținut alte schimbări la nivel educațional, politic, social, cultural și religios Rabinul evreu susține că în secolul al XVII-lea a avut loc secularizarea informației prin știință și filosofie. În secolul al XVIII-lea s-a realizat secularizarea puterii, mai ales în urma formării Statelor Unite ale Americii și a Revoluției Franceze, care au condus la separarea radicală a bisericii de stat. În secolul al XIX-lea a urmat secularizarea culturii, când subiectul principal al artei a devenit omul, cu trăirile lui existențiale, și când galeriile de artă și muzeele au fost văzute ca alternative la biserici și locuri în care poți întâlni sublimul. Iar, în final, în secolul al XX-lea, cu precădere după 1960, a urmat secularizarea moralei, prin acceptarea principiului care afirmă că singura justificare pentru care cineva poate interveni în viața privată a altcuiva, lucru valabil și pentru stat, este pentru a preveni un rău pe care o persoană l-ar putea face altor oameni.[1] Acest reducționism raționalist și individualism greșit înțeles a condus încet către situația prezentă, când criteriile personale tind să devină ultima autoritate de evaluare.

O întoarcere a omului contemporan către Dumnezeu și/sau menținerea unei experiențe transformatoare de relație cu El are loc, de cele mai multe ori, atunci când sunt persoane care să-i îndrume pe copii și tineri către Cel care este sursa vieții și a fericirii autentice. De aceea, Ellen White s-a referit de foarte multe ori în scrierile ei la rolul important pe care îl au părinții și profesorii creștini în educația religioasă. *Pe măsură ce părinți și profesori evlavioși lucrează în armonie, inimile copiilor sunt pregătite să aibă un interes mai profund pentru lucrarea lui Dumnezeu din biserică.*[2] În același ton, ea avertizează: *În lume există două categorii de educatori. Prima categorie este constituită din cei pe care Dumnezeu îi face canale ale luminii, iar cealaltă este formată din cei pe care Satana îi folosește ca agenți ai săi, care știu să facă răul.*[3] Cu aceste îndrumări clare din partea lui Dumnezeu, mai ales în contextul secularizat în care ne ducem viața, nu ne este greu să înțelegem că educația adventistă are un rol foarte important când vorbim despre îndrumarea copiilor și tinerilor către Dumnezeu.

Domnul Hristos a avertizat că *fiii veacului acestuia, față de semenii lor, sunt mai înțelepți decât fiii luminii* (Luca 16:8). Această realitate se vede și în modul în care educația seculară a contribuit la procesul de înstrăinare a omului de Dumnezeu și la întoarcerea lui către sine până la o autodependență totală. De aceea, instituțiile adventiste de educație, între care se numără și Universitatea Adventus, sunt alternativa la un proces educațional și un mijloc prin care se poate obține o diplomă. În aceste timpuri, educația adventistă poate fi calea prin care copiii și tinerii sunt conduși spre Dumnezeu, pentru ca viziunea lor despre viață să treacă dincolo de realitatea imediată către *lucrurile de sus* (Coloseni 3:2) și să rămână orientată spre Cel care a spus: „Eu vin curând!” (Apocalipsa 22:12). Această perspectivă este cel mai sigur mijloc de a scăpa de cea mai periculoasă adicție: dependența de sine. ■

Emanuel Sălăgean este șef Birou promovare, Universitatea Adventus.

[1] Jonathan Sacks, *Not in God's Name,* Maggid, New Milford USA, 2016, p. 13.
[2] Ellen G. White, *Îndrumarea copilului*, p. 319 (ediția electronică).
[3] Ellen G. White, *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 160 (ediția electronică).

CA_mai_2018.indd 13 25/04/2018 15:28:34

DOAMNE, ADU-ȚI AMINTE (ȘI) DE MINE CÂND VEI VENI!

În martie 2014 mergeam să îl cunosc pe unul dintre deținuții condamnați pe viață, eliberați condiționat, pe unul dintre acei oameni care L-au cunoscut pe Dumnezeu pe când erau în închisoare. Ajuns în localitatea de domiciliu, nu am identificat casa, așa că m-am oprit în dreptul unei doamne ce stătea la poartă. Respectuos, am salutat-o și am întrebat-o dacă știe unde stă domnul Crețu Ștefan. Era chiar vecina dânsului. Mi-a arătat casa, i-am mulțumit și am vrut să plec, însă m-a oprit și, cu apreciere în glas, a ținut să-mi spună ce om deosebit este de când s-a întors de la penitenciar. „Am auzit că acolo s-a pocăit. Să știți că e un alt fel de om. E un om deosebit."

Ajuns în fața porții, în curte îl văd lucrând pe cel despre care doar auzisem. Bucuros, mă salută și mă invită în casă. Oriunde te uitai, se vedea că este un om muncitor. Se așeză pe un scaun și începu să-mi povestească cum a lucrat Dumnezeu în viața lui.

„În 1991, la doar 22 de ani, nu mai aveam nicio speranță. Eram în cătușe pentru trei crime pe care le-am comis. Eram în cazarma de la Giurgiu. Sala era plină. A venit instanța de la București. Eram înconjurat de polițiști. Am fost condamnat la detenție pe viață. Pe drumul de la Giurgiu până la Jilava am plâns încontinuu. Ajuns în penitenciar, am început să citesc Biblia, iar în 1997 a venit o rază de speranță și pentru condamnații la detenție pe viață: a fost dată o lege care spunea că, după douăzeci de ani de executare, se putea primi eliberare condiționată. După douăzeci și unu de ani, o lună și o săptămână, Dumnezeu mi-a oferit această eliberare condiționată.

Ajuns în libertate, m-am confruntat cu multe greutăți, dar am rămas aproape de Dumnezeu și asta m-a ajutat foarte mult. Când rămâi fidel lui Dumnezeu, când studiezi Biblia și când, chiar în greutățile cu care te confrunți, nu bagi în seamă vorbele rele din jur, atunci Dumnezeu îți oferă ajutorul de care ai nevoie ca să treci cu bine încercările vieții. Trecuse o lună de la eliberarea mea. Încercasem să caut de muncă, însă nimeni nu mă primea la lucru. Toți fugeau de mine. Nu-mi găseam niciun rost. M-am dus să lucrez la sere, într-o echipă de 400 de persoane, dar n-am fost acceptat. Nu aveam ce face... am venit acasă și am zis că muncesc și eu cum voi putea, însă era și mai greu să mă primească cineva din localitatea mea la lucru.

Într-un final am primit o șansă. Acolo, unii au început să arunce bani pe jos, prefăcându-se că i-au pierdut, ca să mă pună la încercare. Dar n-am răspuns niciunei provocări. Eram conștient că Satana mă va încerca cu fel și fel de lucruri. Timpul a trecut. Aveam nevoie să îmi fac și eu un loc al meu. Nu-mi permiteam lucruri prea mari, așa că m-am hotărât să îmi strâng niște bani și să îmi fac și eu o casă de pământ. Însă Dumnezeu a lucrat minunat. Cu ajutorul fratelui pastor Titu Ghejan și al comunității, am reușit să îmi fac o căsuță minunată, cu două camere. Toată comuna a rămas mirată cum eu, un fost pușcăriaș, în câteva luni de zile am reușit să-mi fac casa. Însă această reușită nu se datorează mie, ci lui Dumnezeu, care este gata să ne ajute. Lucrurile au început încetul cu încetul să se așeze. Dumnezeu m-a ajutat și am primit botezul pe 20 octombrie 2012. Acum oamenii nu mai fug de mine, nu mă mai

CA_mai_2018.indd 14 25/04/2018 15:28:36

evită. Văzând că sunt un om liniștit și cinstit, chiar mă invită să muncesc la ei.

Îi mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a oferit această șansă de a fi eliberat condiționat. Sunt conștient că este o șansă foarte mare și trebuie să țin foarte mult la ea, pentru că, în cazul meu, timp de zece ani de aici înainte, și un furt sau cea mai mică faptă penală mă va duce din nou în penitenciar și acolo voi sta toată viața.

Deocamdată sunt singurul adventist din localitate, însă în urma evanghelizărilor pe care dorim să le facem în zonă aș vrea să putem înființa o grupă de adventiști care să se întâlnească pentru închinare chiar în casa mea. Îmi dau seama că nu va fi ușor... chiar preotul satului m-a amenințat că mă va băga din nou în pușcărie pentru că le vorbesc oamenilor despre Dumnezeul pe care L-am cunoscut și îi îndemn să citească Biblia. I-am spus însă că mă tem doar de Dumnezeu; de pușcărie nu mă mai tem că de acolo am venit și știu ce este."

Oftând, însă cu fața senină, mă invită să mergem împreună să-mi arate mica lui gospodărie. Într-un colț era adăpostul păsărilor și animalelor. Într-alt loc erau legate în snopi crengi pentru foc. Uitându-se la ele, îmi spune că pe acelea le va tăia când va fi vremea rea, pentru că acum, cât e vremea bună, mai merge și el la lucru pe la oameni ca să aibă ce mânca. Îmi arătă fântâna din care, doar apăsând un buton, ieșea apă din belșug. Atâta apă încât avea să-i dea și surorii lui să-și ude grădina. Am fost încântat să văd cum a lucrat Dumnezeu în viața dumnealui și l-am încurajat să meargă înainte cu încredere în Tatăl ceresc.

Am plecat de la dânsul cu sentimentul că activitatea desfășurată de voluntarii ASUP în penitenciare nu este în zadar și cu ferma convingere că Dumnezeu are încă oameni de salvat din acel mediu de care societatea nu vrea să audă – penitenciar.

După doi ani, am primit vestea că fratele Crețu Ștefan este internat în spital cu grave probleme de sănătate – un cancer extins. M-am dus la spital să-l văd și să-l întăresc, însă dumnealui m-a întărit pe mine. Era operat și stătea în pat. După toate câte am discutat, se uită atent la mine și îmi spune: „Frate, eu nu știu dacă voi mai trăi. Medicul mi-a spus că problema e prea gravă și că nu voi mai trăi mult. Dumnezeu știe mai bine. Dar dacă mor, i-am spus fratelui pastor: casa mea să fie oferită bisericii." Apoi, uitându-se către un pat gol din salon, începu să-mi povestească de un coleg care, cu puțin timp înainte fusese luat și dus în sala de operație: „Era îngrijorat, speriat... și i-am povestit viața mea și cum L-am cunoscut pe Dumnezeu și ce pace mi-a oferit El de atunci. I-am spus să se încreadă în Dumnezeu care se va îngriji de viața lui și să nu se teamă de moarte niciodată, doar să-și dorească să fie împăcat cu Dumnezeu. Frate, chiar acum urmează să fie operat. Hai să ne rugăm pentru el." Și, fără ezitare, închise ochii și începu să se roage: „Tată ceresc, te rog fii alături de colegul meu care va fi operat! Ajută-i și pe medici să-și facă treaba bine!"

Oare ce anume îl face pe un om, un om disprețuit și marginalizat de alții, ca, în ciuda faptului că este într-un spital și aproape de moarte, să se gândească tot la nevoile altora?

I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru lucrarea pe care o face în fiecare persoană privată de libertate care Îl acceptă ca Mântuitor.

La scurt timp după acea vizită, Ștefan a murit, dar exemplul său mi-a rămas și astăzi întipărit în minte. ■

Timotei Bîlbîie este directorul Filialei Muntenia a Asociației Serviciul Umanitar pentru Penitenciare.

CA_mai_2018.indd 15 25/04/2018 15:28:38

„MĂSOARĂ TEMPLUL... ALTARUL ȘI PE CEI CE SE ÎNCHINĂ ÎN EL!”

Mișcării Advente i-a revenit misiunea profetică importantă de a readuce în atenția lumii actualitatea și importanța mesajului sanctuarului, și tocmai de aceea doctrina aceasta formează una dintre caracteristicile distinctive ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Însă în acest articol vom face abstracție de aspectele profetice ale acestei referințe apocaliptice și ne vom concentra asupra mesajului general valabil pentru toate timpurile, conținut în imperativul divin: „Scoală-te și măsoară Templul lui Dumnezeu, altarul și pe cei ce se închină în el.” Apocalipsa 11:1

De la început ne dăm seama că această poruncă cerească dă naștere la anumite întrebări:

» Ce rost avea să măsori un templu a cărui copie pământească zăcea în ruine de ani buni, în urma distrugerii Ierusalimului de către romani? Sau ce rost ar avea măsurarea unui Templu ceresc, inaccesibil și invizibil pentru locuitorii Terrei?
» Care este legătura logică dintre elementele care trebuie măsurate: „templu”, apoi „altar” și, în final, „cei ce se închină”?
» De ce este menționat doar altarul din tot ceea ce alcătuia mobilierul sanctuarului?
» Dar mai ales trecerea de la „templu” și „altar” (între care există o legătură) la „cei ce se închină” pare a fi fără noimă.

Măsoară Templul

Cu câțiva ani în urmă am luat parte la recepția unei biserici care tocmai fusese terminată. Comisia de recepție a cerut planurile de construcție și a urmărit corespondența dintre planuri și execuție. Abia după ce s-a constatat că nu există abateri s-a întocmit procesul-verbal de recepție.

Fie că ne gândim la cortul întâlnirii sau la Templul lui Solomon, templul lui Zorobabel, sau templul lui Irod, aceste construcții nu aveau doar menirea de a fi un loc unde să se desfășoare serviciile divine, un loc de întâlnire a credincioșilor cu Dumnezeu și unii cu alții. Fiecare era de fapt o ilustrare a unui plan ceresc, o machetă miniaturală, o prezentare intuitivă a planului de mântuire atât în ceea ce privește construcția, mobilierul său, cât și serviciile ceremoniale care se desfășurau acolo.

De pildă, în cele trei subîmpărțiri ale templului (curtea, Sfânta și Sfânta Sfintelor) recunoaștem o uimitoare ilustrare a celor trei etape din activitatea Domnului Isus. Curtea, unica subîmpărțire unde putea intra un laic, reprezintă „partea vizibilă”, cei trei ani și jumătate ai activității publice a Mântuitorului. Cele două obiecte aflate în curte, ligheanul și altarul, reprezintă cele două evenimente majore care jalonează anii activității publice a Domnului Isus: la început botezul, iar în final moartea răscumpărătoare a Fiului lui Dumnezeu. În acest context, pare că așezarea celor două obiecte ar fi inversă: imediat la intrare se afla altarul, iar apoi ligheanul. Dar trebuie să ținem seama de faptul că această ordine este pentru omul care vine „din afară”, din pustiu (în cazul cortului), pe când Isus venea din interiorul Templului, așadar nu este niciun fel de inversare în privința așezării celor două obiecte din curte.

Sfânta reprezintă perioada cuprinsă între înălțarea la cer a Domnului Isus și anul profetic 1844. Mobilierul aflat în acea încăpere simbolizează rolul Domnului Hristos în susținerea aspectelor majore, indispensabile vieții de credință:

» Masa cu pâinile – hrănirea spirituală a credinciosului cu învățăturile Bibliei.
» Altarul tămâierii – viața de rugăciune.
» Sfeșnicul cu șapte brațe – activitatea misionară: datoria de a fi o lumină și de a lumina pe alții.

În final, Sfânta Sfintelor se referă la perioada judecății de cercetare începută în 1844 și urmată de a doua venire.

Cele șapte sărbători ceremoniale, presărate în anul religios al poporului Israel, ofereau credincioșilor din Vechiul Testament posibilitatea de a repeta anual, într-o manieră simbolică, evenimentele majore din cuprinsul planului de mântuire, începând cu Paștele și terminând cu Sărbătoarea Corturilor. În felul acesta, poporul Israel avea ocazia de a se familiariza cu planul de mântuire, de a-l „vedea” și de a-l „trăi”.

Apostolul Ioan, care în cei trei ani și jumătate a fost martor ocular la înfăptuirea celei mai dificile părți a planului de mântuire (singurul apostol care este prezent la răstignire), este oarecum cel mai competent să participe la lucrarea de „recepție” a părții realizate din acest plan: să măsoare Templul (planul intuitiv).

În această confruntare a planului cu realitatea, ceea ce ne uimește este exactitatea perfectă, suprapunerea perfectă dintre planul de mântuire și realizarea acestuia. Chiar și cele mai mici detalii prezise de profeție s-au împlinit întocmai. Domnul Isus a murit exact cu ocazia Paștelui, exact atunci când trebuia sacrificat mielul pascal, deși Sinedriul a plănuit ca omorârea lui Isus să nu fie în timpul sărbătorii: „Atunci, preoții cei mai de seamă, cărturarii și bătrânii no-

CA_mai_2018.indd 16 25/04/2018 15:28:39

rodului s-au strâns în curtea marelui-preot, care se numea Caiafa, şi s-au sfătuit împreună cum să prindă pe Isus cu vicleşug şi să-L omoare. Dar ziceau: «Nu în timpul praznicului, ca să nu se facă turburare în norod»" (Matei 26:3-5).

Exactitatea perfectă care rezultă de pe urma acestei „măsurări" este o garanție convingătoare că și ceea ce a mai rămas de înfăptuit din acest plan se va realiza, mai ales că partea realizată a fost cea mai grea.

Măsoară altarul

De ce se limitează măsurarea la acest unic mobilier, mai ales că este singurul care oarecum și-a pierdut funcția? Chivotul cu tablele legii, altarul tămâierii își menţin valabilitatea, pe când funcționalitatea altarului din curte a încetat odată cu moartea Mielului lui Dumnezeu.

Însă, dacă ținem seama de faptul că altarul este expresia cea mai elocventă a prețului plătit pentru realizarea planului de mântuire ilustrat de templu, atunci înțelegem de ce doar acesta trebuia să fie măsurat.

Dacă în privința templului ne uimește exactitatea perfectă, la „măsurarea" altarului ne copleșește incomensurabilitatea. Dacă încerci să măsori altarul, nu poți face abstracție de jertfa de pe altar, care era nelipsită zi și noapte de pe acest altar. Și tocmai jertfa îi conferă acele dimensiuni incomensurabile, deoarece este expresia iubirii lui Dumnezeu față de om. Dar cum se poate măsura jertfa? Ea este infinită în semnificația ei simbolică. Mielul de jertfă reprezintă pe Isus, Mielul lui Dumnezeu. Copleșit de măreția, de dimensiunile infinite ale acestei iubiri, apostolul Pavel scrie: „Iată de ce zic, îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos [...] să puteți pricepe împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință... (Efeseni 3:14,18-19 CNS)

În lumea noastră tridimensională, el constată intervenția salvatoare a unei iubiri cvadridimensionale. Doar textul de aur al Bibliei ne ajută să descifrăm oarecum tainele acestui verset, să intuim cele patru dimensiuni menționate:

» Adâncimea este aplecarea lui Dumnezeu pentru a salva pe om din prăpastia păcatului. Nimeni nu poate cădea atât de „adânc" încât mâna lui Dumnezeu să nu ajungă până la el. Este acel „oricine... să nu piară"
» Lărgimea este cuprinderea lumii întregi în dragostea divină. Este acel „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea". Brațele întinse pe cruce cuprind întreaga lume.
» Înălțimea este ridicarea păcătosului din hăul păcatului până în cer.
» Lungimea este exprimată în darul vieții veșnice: „să aibă viața veșnică".

Profetul Isaia, sub inspirație, prezice exuberanța generală și consternarea pe care o va declanșa mărimea incomensurabilă a jertfei Mântuitorului: *tot așa, pentru multe popoare va fi o pricină de bucurie; înaintea Lui, împărații vor închide gura, căci vor vedea ce nu li se mai istorisise și vor auzi ce nu mai auziseră*. (Isaia 52:15 CNS)

Măsurarea celor care se închină

Dacă templul reprezintă planul de mântuire, iar altarul reprezintă prețul plătit în vederea realizării, măsurarea ajunge în cele din urmă la beneficiarii reali: cei care se închină în templu. Apare numaidecât întrebarea justificată: oare merită ei această investiție atât de uriașă?

„APOI MI S-A DAT O TRESTIE ASEMENEA UNEI PRĂJINI ȘI MI S-A ZIS: «SCOALĂ-TE ȘI MĂSOARĂ TEMPLUL LUI DUMNEZEU, ALTARUL ȘI PE CEI CE SE ÎNCHINĂ ÎN EL.»" (APOCALIPSA 11:1)

Dar de ce sunt măsurați în postura de închinători?

Dacă la măsurarea templului ne uimește exactitatea, iar la altar, incomensurabilitatea, la închinători este important să stabilim nu MĂRIMEA LOR, ci cât de MICI au reușit să devină! Ceea ce este important este să fie cât mai mici.

Ștacheta mărimii omului conform propriei estimări stabilește oarecum limita de la care el se lasă sfătuit, ajutat, învățat, îndrumat. Sub această limită consideră că se poate descurca singur.

Așa se înțelege de ce în cazurile biblice, în care oamenii se smereau până la „sac și cenușă", urmările erau atât de binecuvântate. Ninivenii au scăpat de pierire. Ahab și Manase au fost iertați și menținuți pe tron.

Iacov a putut fi ajutat să scape de răzbunarea lui Esau pentru că a fost conștient că este „prea mic", după cum o recunoaște în rugăciunea rostită la pârâul Iaboc. „Eu sunt prea mic pentru toate îndurările și pentru toată credincioșia, pe care ai arătat-o față de robul Tău" (Geneza 32:10 CNS).

În acest context, înțelegem răspunsul dat ucenicilor la întrebarea care i-a frământat atât de des și uneori a stârnit chiar și certuri: „În clipa aceea, ucenicii s-au apropiat de Isus și L-au întrebat: «Cine este mai mare în Împărăția cerurilor?»" (Matei 18:1).

Interesant că Domnul Isus nu a așezat în fața lor un uriaș de statura lui Goliat, ci un copilaș: „Isus a chemat la El un copilaș, l-a pus în mijlocul lor și le-a zis: «Adevărat vă spun că, dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copilași, cu niciun chip nu veți intra în Împărăția cerurilor. De aceea, oricine se va smeri ca acest copilaș, va fi cel mai mare în Împărăția cerurilor»" (Matei 18 :2-4).

Copilul se lasă învățat, sfătuit, luat de mână. El este materialul maleabil în mâna Celui care astfel îi poate modela pe oameni după chipul Său. ■

Emilian Niculescu este pastor pensionar.

CA_mai_2018.indd 17 25/04/2018 15:28:39

LA ODIHNĂ

DIMITRIE JIGĂU

S-a născut la 11 august 1925, în Socodor, județul Arad, unde își petrece copilăria și urmează cursurile școlii primare. Între anii 1946 și 1949, urmează liceul și apoi Institutul Biblic Brașov-Stupini până la confiscarea clădirii de către regimul comunist, după care se întoarce la Socodor.

În iulie 1949 este încorporat pentru efectuarea serviciului militar. În anul următor este transferat la un detașament de muncă și, deoarece refuză executarea programului în ziua de Sabat, este trimis din unitate în unitate, pentru ca, în cele din urmă, să fie condamnat pe 6 octombrie 1952 de către Tribunalul Militar Cluj la cinci ani de închisoare. În această perioadă va munci și la Canalul Dunăre-Marea Neagră. După un an și zece luni de detenție, în august 1954 este grațiat de același tribunal în baza legii nr. 4/1954 de grațiere și amnistie, revenind la Socodor.

În anul 1955 reia studiile teologice la Seminarul Teologic Adventist București, pe care îl absolvă în 1956. La 8 septembrie 1956 se căsătorește cu Popa Floare, căminul lor urmând a fi binecuvântat de Dumnezeu cu trei copii: Emil, Lorena și Mircea. La 1 august 1956 este angajat în lucrarea lui Dumnezeu în Conferința Moldova și Conferința Sibiu, slujind ca pastor până la pensionare (1 aprilie 1988).

De-a lungul timpului a coordonat lucrările de construcție a bisericilor din Dorohoi, Ineu, Archiș și Șepreuș. Deși era pensionar, pastorul Dimitrie Jigău, ca un ostaș neobosit al lui Hristos, răspunde cu bucurie solicitărilor primite din partea Conferinței Banat de a sluji în diferitele biserici unde era trimis. Neobosit, neînfricat, plin de zel, având simțul misiunii împlinite, la cei aproape 93 de ani, Jigău Dimitrie și-a împlinit alergarea așteptând, acum, marea întâlnire cu Cel despre care a predicat cu atâta dăruire.

A consemnat **Marius Morar**, secretar al Conferinței Banat.

INGRIT CHEȚAN

Născută la 4 ianuarie 1938, din părinții Schuster Rudolf și Friederike, Ingrit a fost cea mai mică dintre cei trei copii, alături de Helmut și Adelheid. Copil fiind, crescând într-o familie de origine germană, în mijlocul dificultăților perioadei postbelice, a gustat din plin amărăciunea și necazul, o școală care i-a format caracterul puternic și plin de dăruire ce i-a determinat umblarea în cuvântul Evangheliei. Odată cu convertirea părinților la credința adventă, Ingrit, împreună cu fratele și sora ei se hotărăsc să Îl urmeze pe Hristos pentru tot restul vieții.

A lucrat o perioadă în atelierul tatălui ei, până și-a deschis propriul atelier de vulcanizare, angajare profesională care avea să pună temelia energiei și eficienței care au caracterizat-o. La 1 aprilie 1962 se căsătorește cu pastorul Chețan Emil și pornesc împreună pe calea deplinei slujiri. În anul 1974 au primit-o în dar, de la bunul Dumnezeu pe fiica lor, Elisabeth. Cu siguranță că El a cunoscut dorința fierbinte a soților Chetan, iar Betișor a fost răspunsul rugăciunilor lor.

Toți o știam pe sora Ingrit mereu ocupată – slujirea dânsei se resfrângea atât asupra bisericii, cât și în afara ei. Mulți dintre nevoiașii de pe străzile și din familiile Clujului și Mediașului, unde a locuit alături de soțul ei, au simțit binecuvântarea slu-

CA_mai_2018.indd 18 25/04/2018 15:28:39

jirii ei pline de dragoste. Dorința inimii ei a fost să se știe că jertfa lui Hristos nu a fost în zadar.

După o continuă alergare pe calea îngustă, în după-amiaza zilei de 22 februarie, fiind în vizită la sora din Germania, sora Ingrit și-a așezat capul, pentru câteva minute, pe o pernă pentru a se odihni. Și tocmai în liniștea și pacea acelui moment, Domnul a chemat-o la odihnă. Înmormântarea a avut loc la 28 februarie 2018, în Cimitirul Adventist din Mediaș, jud. Sibiu, în prezența familiei și a celor dragi. Noi știm prea bine că somnul acesta nu va fi lung, căci foarte curând trâmbița deșteptătoare a revenirii lui Isus o va trezi la viață pe cea care și-a dorit atât de mult să trăiască veșnic alături de Mântuitorul ei drag!

A consemnat **Azamfirei Iared Cristian**, pastor în Conferința Transilvania de Sud.

VASILE MANU

În dimineața zilei de 10 februarie 2018, Manu Vasile, în vârstă de 82 de ani, după o scurtă suferință cauzată de un atac cerebral vascular, a trecut la odihna binemeritată, după o viață de servire devotată lui Dumnezeu și semenilor în nevoie. S-a născut la 1 mai 1936, în familia lui Dinu și Floarea Manu. Copilăria și-a petrecut-o în localitatea Gogeasca, județul Prahova, alături de părinți, patru frați și două surori. A avut o copilărie plină de griji și de lipsuri specifice acelei perioade (anii ’46–‘47, în timpul foametei).

La vârsta de 14 ani a hotărât să ajute la întreținerea financiară a familiei, mergând la Schela de Foraj de la Băicoi, unde lucrează până va fi încorporat în armată. În timp ce era în armată, mama sa s-a convertit la credința adventă. Din armată se întoarce cu dorința de a încheia legământ cu Domnul Isus prin botez, fapt care are loc la 21 noiembrie 1956. La 10 februarie 1961 se căsătorește cu Preda Floarea din Surani, Prahova. Din unirea lor se nasc opt copii: Anca, Mariana, Silviu, Gabriel, Dorina, Daniela, Viorel și Cristina. S-a bucurat de 14 nepoți și un strănepot. A fost misionar în multe părți ale țării, a slujit cu pasiune și dedicare, deținând mai multe funcții în bisericile din Cărbunești și Surani. Numele lui va rămâne scris pe actele bisericii din Surani, în registrul primăriei, în registrul bisericii, în buletinul copiilor și pe crucea din cimitir, dar cel mai important loc în care va rămâne pentru veșnicie este cel din cartea vieții. Pe 10 februarie 2018, în aceeași zi cu aniversarea nunții, își isprăvește alergarea și îl așteaptă cununa pe care i-o va da în „ziua aceea”, Domnul, Judecătorul cel Drept.

A consemnat **Corneliu Manea**, ginere.

SABINA SĂLĂGEAN

Sabina Sălăgean s-a născut la Aiud, la 1 ianuarie 1945, fiind cel de-al doilea copil al soților Iolan și Simion Greu. Primii doi ani ai copilăriei i-a trăit în orașul natal, iar în 1947, familia s-a mutat în Alba Iulia, unde ulterior a ajutat la formarea grupei de creștini adventiști de ziua a șaptea. Devotamentul Sabinei față de Dumnezeu s-a văzut încă din tinerețe când, la 19 ani, în luna decembrie intră în apa rece a râului Mureș pentru botezul biblic prin scufundare, ca semn al legământului pe care l-a făcut cu Dumnezeu. În 1965, se căsătorește cu Alexandru Sălăgean, iar Dumnezeu îi binecuvântează cu patru copii, Camelia, Luize, Emanuel și Beatrice.

Slujirea ei în biserică s-a văzut cel mai mult în departamentele Școala de Sabat copii și diaconie. De asemenea, i-a plăcut mult să-l laude pe Dumnezeu prin cântec și de aceea mulți ani a făcut parte din corul bisericii. Alături de alte femei dedicate lucrării de educație, a îndrumat mulți copii către Domnul Hristos. În domeniul diaconiei a fost mereu prezentă când era solicitată pentru lucrări administrative, dar era foarte implicată și în lucrarea de vizitare, mai ales a persoanelor bolnave internate în spital. Fire comunicativă, prezență discretă, dar și fermă ori de câte ori situația cerea aceasta, ea a continuat să-L slujească pe Dumnezeu indiferent de schimbările care au avut loc în societatea românească și în biserică după Revoluția din 1989.

După mai multe investigații medicale, în anul 2007 a fost diagnosticată cu cancer în stadiul IV. Lunile care au urmat au fost foarte grele, cu chimioterapie, o operație complicată și alte tratamente oncologice, dar mai ales cu multă rugăciune. Vestea bună a fost că boala a regresat pentru puțin timp și s-a mai putut bucura de încă 11 ani de viață.

Începând din toamna anului 2017, starea ei de sănătate a început să se deterioreze. Dar limitele științei medicale și neputința doctorilor n-au putut opri progresul ei spiritual și apropierea de Dumnezeu. Nu s-a lăsat descurajată, ci a păstrat continuu o atitudine de recunoștință față de Cel care nu are mai întâi în vedere vindecarea trupului, ci vindecarea și mântuirea sufletului.

Fără vreun cuvânt de nemulțumire față de Dumnezeu și cu toată credința în făgăduința învierii, a încetat din viață pe 5 martie 2018. Ultima ei dorință? Ca într-o zi să intre în cer, de o parte să-l aibă pe soț, iar de cealaltă să-i aibă pe toți copiii ei, împreună cu familiile lor.

Până când ne vom reîntâlni, rămânem cu speranța promisiunii divine a învierii, dar și cu încredințarea că Dumnezeu ne va da înțelepciunea de care avem nevoie ca să ne numărăm bine zilele.

A consemnat **Emanuel Sălăgean**, fiu.

CA_mai_2018.indd 19 25/04/2018 15:28:40

DE UNDE ȘTIȚI TOATE ACESTEA?

În anii care au trecut, am văzut cum predicarea Evangheliei a adus cu sine multe binecuvântări din partea lui Dumnezeu pentru oamenii care au fost bucuroși să asculte și să trăiască Cuvântul Lui. Pe de altă parte, observând fericirea oamenilor care au descoperit adevărul, am văzut binecuvântarea oferită de Dumnezeu și celor care s-au implicat în misiune. Am experimentat o asemenea bucurie într-o seară, cu puțin timp în urmă, pe când mă aflam împreună cu soția într-un centru comercial din Buzău. Am observat un domn care se uita insistent la mine, de parcă încerca să își amintească de unde mă cunoaște. „Da, știu! a exclamat dumnealui. Vă știu de la *Campus TV*. Urmăresc emisiunea *SE POATE ALTFEL*, este o emisiune deosebită. Dar în mod special emisiunea de miercuri – despre profețiile biblice – m-a impresionat foarte tare! Mă întrebam de unde știți dumneavoastră toate aceste lucruri?”

Era domnul Manea Gheorghe, un profesor de matematică de la Colegiul Economic din Buzău, care a fost și profesorul fiului meu, Adrian, absolvent al acestui colegiu. Pe când urmărea emisiunile de la *Campus TV*, m-a recunoscut ca fiind unul dintre invitații emisiunii *SE POATE ALTFEL* și a fost curios să afle mai multe despre subiectul discuției din acea seară, astfel că a urmărit emisiunea până la final.

De peste 20 de ani, prin acest proiect de televiziune am încercat să oferim locuitorilor din Buzău și din împrejurimi mai multe tipuri de emisiuni sociale, educative, religioase și de sănătate. O astfel de emisiune este și emisiunea *SE POATE ALTFEL,* difuzată la *Campus TV*, Buzău, care este moderată de Florin Ghiță, pastorul uneia dintre cele trei biserici AZS din Buzău, și are ca invitați persoane din diferite domenii de activitate. Pe parcursul anilor trecuți au fost abordate diverse subiecte, începând de la prezentarea diferitelor acțiuni ale Bisericii Adventiste locale sau naționale, până la prezentarea unor puncte de doctrină specifice Bisericii Adventiste de Ziua Șaptea.

Tot în cadrul colaborării cu acest trust de presă, avem posibilitatea, în fiecare săptămână, să prezentăm buzoienilor Cuvântul lui Dumnezeu, atât prin pagina cotidianului *Viața Buzăului*, cât și prin alte prezentări precum: acțiuni umanitare, sociale și spirituale ale bisericilor adventiste locale.

Pe lângă acest proiect de televiziune, mai există un alt proiect pe care l-am numit „Librăria Creștină Gabriela”. În februarie 2018 s-au împlinit deja cinci ani de când filiala Sola Scriptura din Buzău își desfășoară activitatea în parteneriat cu această librărie creștină. A fost prima inițiativă privată de acest fel din România, care ne-a oferit multe provocări, dar și multe bucurii. Când privesc înapoi la felul cum a fost derulat acest proiect, trebuie să îi mulțumesc lui Dumnezeu

CA_mai_2018.indd 20 25/04/2018 15:28:40

pentru modul în care a intervenit la progresul acestei lucrări în fiecare an. Dumnezeu a lucrat ducând acest proiect de la eșec la succes. El ne-a pus într-un context neașteptat al reușitei, cu toate că inițial se luase decizia ca librăria Sola Scriptura din Buzău să fie închisă din lipsă de eficiență și fonduri.

În data de 26 decembrie 2012 am fost sunat de pastorul comunității mele să merg cu camioneta să eliberăm spațiul în care funcționa librăria Sola Scriptura din Buzău. Atunci am aflat că librăria urma să fie închisă. Am plâns în acea zi și am început să mă rog la Dumnezeu, atât eu, cât și familia mea, ca El să găsească o soluție pentru continuarea acestei importante și frumoase lucrări.

Peste câteva zile, în seara de Anul Nou, primind făgăduința pentru anul 2013, am primit răspuns de la Dumnezeu, care mi-a spus: „Nu vă mai gândiți la ce a fost mai înainte și nu vă mai uitați la cele vechi! Iată, voi face ceva nou și-i gata să se întâmple: să nu-l cunoașteți voi oare? Voi face un drum prin pustiu și râuri, în locuri secetoase.“ (Isaia 43:18-19)

Am început să căutăm spațiu de închiriat și, chiar dacă l-am găsit de trei ori mai scump, am acceptat, pentru că este poziționat foarte bine. După aproximativ o lună, spațiul a fost amenajat, iar pe 8 februarie 2013, librăria a fost inaugurată. Dumnezeu a împlinit făgăduința într-un mod minunat, cuvânt cu cuvânt! În prezent, celor care ne trec pragul le punem la dispoziție cursurile Sola Scriptura, cărți religioase pentru adulți și copii, cărți despre sănătate, cadouri creștine, produse alimentare vegetariene, jucării, articole de papetărie și birotică.

Principalul nostru scop în desfășurarea acestei activități nu este obținerea de profit financiar din vânzări, ci să le oferim oamenilor din jurul nostru posibilitatea de a-L întâlni pe Dumnezeu, de a cunoaște Cuvântul Lui și de a învăța cum să trăiască într-un mod cât mai sănătos. Acest lucru este accentuat și de existența unei biblioteci de unde se pot împrumuta cărți religioase (chiar și dintre cele pe care le avem la vânzare), dar și un stand de literatură gratuită (donate de diferite persoane fizice) de unde fiecare își poate lua o carte religioasă, în funcție de domeniul de care este interesat.

De două ori pe săptămână, pastorul bisericii noastre este prezent în librărie pentru a sta de vorbă cu cei care sunt înscriși la cursurile Sola Scriptura sau cu diferite persoane care trec pragul librăriei în căutarea de hrană pentru sufletul lor.

Zi de zi observăm prezența lui Dumnezeu manifestată în aceste două proiecte importante în care sunt implicate persoane care sacrifică timp, resurse umane și materiale pentru ca cei din orașul Buzău să Îl cunoască pe Dumnezeu și să devină copii ai Săi.

Revenind la domnul profesor Manea, acesta și-a manifestat dorința de a-L cunoaște pe Dumnezeu, pe Domnul Isus și adevărurile Bibliei. Sunt foarte bucuros că s-a înscris deja la Cursul de citire a Bibliei Sola Scriptura, curs ce se va desfășura pe o perioadă de doi ani.

Venirea Domnului Isus este foarte aproape și de aceea ar trebui să ne rugăm consecvent pentru ca cei din jurul nostru să cunoască Cuvântul lui Dumnezeu și să se poată pregăti pentru acest minunat și dorit eveniment. ■

Ionel Turturică, evanghelist voluntar, Buzău

PROIECTE DE MISIUNE

IONEL TURTURICA

„IATĂ, VOI FACE CEVA NOU ŞI-I GATA SĂ SE ÎNTÂMPLE: SĂ NU-L CUNOAŞTEŢI VOI OARE.“ (ISAIA 43:19)

CA_mai_2018.indd 21 25/04/2018 15:28:43

PAUL POPOVICI DAN BASARAB: REMEMBER

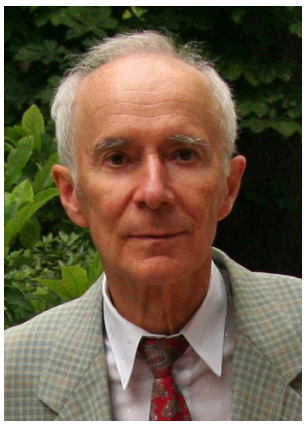

Vestea tristă a decesului fratelui Paul Popovici Dan Basarab a stârnit un val de durere în rândul celor care l-au cunoscut, în rândul colegilor pastori, în comunitățile unde a activat. Au reînviat amintirile adunate în cei aproape 20 de ani cât a slujit în cadrul Conferinței Transilvania de Sud. A purtat cu destoinicie și conștiinciozitate diferite responsabilități, atât pastorale, cât și administrative, până la mutarea definitivă a întregii familii în Germania. Acolo și-a continuat activitatea pastorală până la pensionare. Dar o parte din inima lui a rămas mereu legată de prieteni, de frați și de aceste meleaguri. Ori de câte ori pomenea despre acei ani, părea că răsfoiește o carte prețioasă, adăpostită cu grijă în tezaurul sufletului său. Când depăna acele amintiri, ochii i se luminau, apoi i se umezeau, iar vocea sa trăda o trăire emotivă cu totul aparte.

Îl cunoșteam din anii copilăriei, deoarece am locuit în același cartier al Sibiului, dar pe atunci nici nu bănuiam că vreodată vom deveni prieteni apropiați și chiar frați în marea familie a Bisericii Adventiste. Știam doar că învață foarte bine și că aparține unei familii de intelectuali, profesori emeriți, periodic chiar directori de liceu. Tatăl era membru al Academiei Române, membru al Partidului Comunist încă din anii ilegalității.

Mare mi-a fost surpriza să-l reîntâlnesc în vara anului 1961 în Sighișoara, unde locuiam după mutarea familiei noastre din Sibiu. Era proaspăt absolvent *magna cum laude* al Facultății de Litere, secția germană, și a venit să se angajeze ca muncitor necalificat pe șantierul fabricii de cărămidă, unde lucram și eu. Tocmai eram în birou când i se definitivau actele necesare angajării. Nu a amintit nimic despre studiile superioare, deoarece nu ar fi fost permisă angajarea, fiind o lipsă generală de personal în toate domeniile. Mulți directori de fabrici și întreprinderi aveau doar șapte clase. Știam că o face din motive de conștiință, pentru a putea respecta Sabatul, deși încă nu era membru al bisericii. Totuși nu m-am putut reține să nu-l întreb: „Dani, de ce faci lucrul acesta?" Nu voi uita niciodată răspunsul lui: „Pentru că îi sunt dator lui Dumnezeu, deoarece m-a salvat din două morți!"

Nu am înțeles concret la ce anume se referea. De aceea am continuat: „Cum anume?" Mi-a povestit că, pe când era în anul II sau III de facultate, s-a organizat o excursie în Cehoslovacia pentru 50 de studenți din cadrul Universității. Era prima excursie gratuită în străinătate de după al Doilea Război Mondial. Condiția pentru studenți era să aibă rezultate bune la studii și așa-numita „origine sănătoasă", care se referea la orientarea politică a părinților. Dan Popovici le avea pe amândouă, așa că a fost trecut pe listă. Unii studenți invidioși l-au pârât la secretariat că vizitează des o biserică de pe str. Cuza Vodă 12, unde și în prezent se află Biserica Adventistă din Cluj. Evident, în urma unei reclamații atât de grave, a fost chemat la secretariat. În birou se afla doar secretara. După ce i-a prezentat învinuirea i-a dat un sfat confidențial: „Ar fi păcat să pierzi o asemenea ocazie. Spune că nu este adevărat, iar după ce revii faci ce crezi." Dan Popovici a răspuns: „Este adevărat că vizitez Biserica Adventistă. Vă rog să mă ștergeți de pe listă!" Numele lui a fost șters și înlocuit cu numele unui alt student. Avionul a plecat cu cei cincizeci de studenți, dar s-a prăbușit și nimeni nu a supraviețuit accidentului. „Eu aș fi fost între ei", mi-a spus și apoi a continuat: „Numele celor cincizeci de studenți nici nu au mai fost pomenite în facultate, de parcă nu ar fi fost cursanți ai universității." În comunism nu erau accidente.

În urma angajării pe șantier a fost repartizat la o echipă de asfaltatori. Parcă îl văd și acum împingând, cred că pentru prima oară, o roabă plină cu asfalt. Se clătina puțin, fiind evident neobișnuit cu genul acesta de muncă. Tot atunci mi-a spus că tatăl lui, datorită relațiilor sale, i-a pregătit două posturi. Unul, să lucreze la arhivele statului în Sibiu; postul era foarte bine plătit, cu multe avantaje și fără responsabilități deosebite. Ar fi fost de ajuns să traducă din timp în timp câte un articol pentru ziarul german *Neuer Weg*. Al doilea post era cel de ambasador în Indonezia, dar el s-a angajat ca muncitor necalificat! În aceeași vară l-a vizitat un coleg de facultate, care era deja pe post de director de școală. Era uimit să-și vadă prietenul, un student eminent, pe post de salahor. Dar am remarcat că vorbea cu el cu un ton plin de respect și chiar cu admirație. Au urmat ani de adevărată trudă pentru Dan Popovici, dar nu l-am auzit niciodată plângându-se sau regretând alegerea sa. În acest interval s-a căsătorit cu Hedwig Paul, cea care

CA_mai_2018.indd 22 25/04/2018 15:28:43

l-a sprijinit cu multă iubire și devotament în tot timpul vieții.

Tatăl său, acad. Popovici, i-a reproșat ani de zile decizia: dacă tot și-a ales o religie, de ce nu și-a ales una mai permisivă? De ce o religie atât de îngustă, care îi împiedică succesul în viață? Îi spunea fiului că puțini tineri au șansa de a avea scara promovării sociale și materiale atât de aproape și atât de înaltă, cum a avut-o el, iar el în loc să urce, coboară.

Un episod deosebit de emoționant a fost felul în care Dan Popovici a reușit oarecum împăcarea cu părinții și prima vizită de prezentare a familiei sale, cu totul necunoscută tatălui său, căci până atunci acesta refuzase categoric s-o cunoască, din cauza alegerii fiului de a deveni adventist. Într-o zi, bunicul aude pe cineva bătând la ușă. Îl poftește să intre: a intrat un băiețel de 4-5 ani. „Cine ești?" a întrebat bunicul: „Eu sunt Paul-Popovici Daniel." „Tu trebuie să fii nepoțelul meu!" L-a luat în brațe numaidecât. Din nou bate cineva la ușă și intră o fetiță mai mare. „Cine ești? " întreabă nedumerit bunicul. „Eu sunt Paul-Popovici Hedwig!" „Tu trebuie să fii nepoțica mea!" și a luat-o și pe ea în brațe emoționat. Din nou se aud bătăi la ușă. De data aceasta intră un băiat de cca nouă ani, care se prezintă respectos: „Eu mă numesc Paul Popovici Gerhard." Era băiatul cel mai mare al familiei. Și pentru el este loc în brațele bunicului, care este tot mai mișcat. Iar se aud bătăi la ușă. În ușă apare o doamnă distinsă, care se prezintă: „Paul-Popovici Hedwig!" Era soția lui Dan și mama copiilor. Și ea este invitată cordial să intre. În final apare și Paul-Popovici Dan Basarab, fiul cel mai mare, „fiul risipitor" în optica laică a dlui acad. Popovici. Era cea dintâi întâlnire între familii după atâția ani!

Citea cu multă pasiune, ajutat de o memorie remarcabilă, iar plăcerea lui era să împărtășească altora dovezile care susțin veridicitatea și avantajele adevărului biblic. Admiterea și urmarea cursurilor ITA (1965–1968) i-au oferit posibilitatea de a se dedica cu totul slujirii ca pastor în Conferința Sibiu până în anul 1985, când s-a mutat cu familia în Germania Federală. Până la data pensionării a activat ca pastor în mai multe districte.

În data de 26 martie și-a încheiat viața la vârsta de 77 de ani. Rămân în urmă îndurerați: soția Hedwig, cei trei copii Gerhard, Hedwig și Daniel, rude și prieteni. Înmormântarea a avut loc pe data de 8 aprilie 2018, în Rastatt, Germania.

„Domnul să-ți răsplătească ce ai făcut, și plata să-ți fie deplină din partea Domnului, Dumnezeului lui Israel, sub ale cărui aripi ai venit să te adăpostești!" (Rut 2:12 CNS) ■

Emilian Niculescu este pastor pensionar.

MĂRTURIA UNEI VIEȚI
EMILIAN NICULESCU

„EL ERA CU VAZĂ ÎNTRE IUDEI ŞI IUBIT DE MULŢIMEA FRAŢILOR SĂI, CĂCI A CĂUTAT BINELE POPORULUI SĂU ŞI A VORBIT PENTRU FERICIREA ÎNTREGULUI SĂU NEAM." (ESTERA 10:3)

CENTENAR DE ADVENTISM LA GALAȚI

Anul acesta se împlinesc 100 de ani de când adventismul a ajuns în orașul Galaţi. Pe 11 august 2018, dorim să marcăm această aniversare printr-un program de laudă și consacrare. La eveniment, îi invităm pe toți cei care au fost vreodată membri sau aparținători ai bisericii din Galați, pe toți pastorii care au slujit comunitatea, pe toți pastorii pe care i-a dat comunitatea, pe coriștii, pianiștii și dirijorii care au lăudat pe Mântuitorul de-a lungul anilor în această comunitate.

Pentru o organizare eficientă, ne dorim să știm din timp cine sunt cei care au nevoie de găzduire, de masă, și vor să povestească o experiență din viața bisericii noastre. Întrucât corul reunit nu va avea timp de repetiție și va fi nevoie să abordăm un repertoriu reprezentativ pentru diferite perioade din istoria bisericii, dorim să trimitem din timp partiturile pieselor propuse pentru centenar.

Așteptăm cu drag sugestii și, mai ales, vă așteptăm pe dumneavoastră, toți cei care, în călătoria vieții, ați trecut și prin Galați.

Pentru informații suplimentare, puteți să vă adresați la adresa: dorelneacsu@adventist.ro sau la telefoanele: 0236410428 sau 0745345473. Puteți vizita pagina https://www.facebook.com/events/1730216073705457/

Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Dorel Neacșu, pastor

CA_mai_2018.indd 23 25/04/2018 15:28:43

FEȚELE MULTIPLE ALE ECUMENISMULUI

Introducere

Termenul „ecumenism” vine de la cuvântul grecesc *oikouméne* (lumea locuită), de unde și termenul „ecumenic” (mondial). Mișcarea ecumenică reprezintă dorința creștinilor de diferite confesiuni de a dialoga și, eventual, de a reface unitatea pe care a descris-o și pentru care S-a rugat Isus (Ioan 17:11:21,22,23; 19:16). Creștinismul pare să fie religia cea mai divizată și cea mai predispusă la divizare – un subiect care merită atenția cercetătorilor.

Grupurile ostile ecumenismului sunt acelea care formează aripa ultraconservatoare în cadrul celor mai diverse confesiuni. Virtutea lor supremă este de a se ține cât mai departe de „diavolii” dialogului ecumenic; sunt repulsivi față de cei care au o altă credință și încrezuți în exclusivismul lor de adevărați creștini. Orice uz al termenului *ecumenism,* orice relație sau întrunire care miroase a ecumenism este anatema, pact cu Babilonul și cu fiara.[1] Prin urmare, fanatismul sectar ar părea să fie principalul obstacol în calea ecumenismului.

Dar realitatea este mult mai profundă și mai complexă, întrucât separatismul are adesea justificările lui doctrinare și istorice, care nu pot fi ignorate sau minimalizate. Adevărata unitate creștină poate fi reală numai pe temeiul adevărului, al credinței legitime[2] și în spiritul dragostei frățești.[3] Ea nu poate fi rodul negocierilor politice, ci se naște din recunoașterea autorității supreme a Scripturii, implicând dialog teologic, cercetare aprofundată, precum și dispoziția de acomodare practică a propriei credințe cu adevărul Scripturii. Acest motiv este atât de profund creștin și, în mod special, protestant, încât vine în conflict cu spiritul ecumenismului politic, care a marcat istoria sinoadelor ecumenice.

În ce privește inițiativa ecumenică, există două tipuri de ecumenism: protestant și catolic. Toate cele trei tabere ale creștinismului (protestantă, catolică, ortodoxă) sunt divizate în interiorul lor, dar tabăra protestantă este cea mai divizată. Majoritatea acestor divizări nu se justifică, deoarece nu orice diferență teologică sau practică îi obligă pe credincioși la separare. Unde ar mai încăpea, în acest caz, conceptele de toleranță și de unitate în diversitate?[4]

Dispoziția de a vedea în orice diferență teologică sau practică un scandal înfiorător nu este sănătoasă spiritual. Politica de uniformizare este zadarnică, pentru că, în mod natural, în orice generație vie apar diferențe de înțelegere sau de practică. Iar aceste diferențe nu se rezolvă prin separare voluntară sau forțată, tot așa cum nu se rezolvă prin interzicerea separării.

Este paradoxal și ironic faptul că tocmai tabăra sola-scripturistă a creștinismului este cea mai divizată, mai predispusă divizării, dar și cea mai dispusă ecumenismului. Celelalte tabere, în care autoritatea Scripturii este în mod oficial dirijată de autoritatea tradiției, a sinoadelor, a episcopilor, a misticilor sau a teologilor, par mai unitare la prima vedere. Este de așteptat ca societățile libere, care accentuează drepturile individului, să fie în mod natural mai diversificate, mai fărâmițate cultural și politic, în timp ce societățile totalitare și gregare să fie mai unitare și mai „cuminți”.

Dacă creștinismul este mai divizat în sine decât iudaismul sau islamul, aceasta poate indica faptul că, în creștinism, fermentul căutării adevărului biblic este mai puternic. Biserica, oricum s-ar numi ea, nu ar trebui să așeze libertatea individuală și dreptul laicilor la cercetare pe ultima treaptă a nevoilor și datoriilor ei. Acordarea libertății este, într-adevăr, o atitudine politică riscantă din partea bisericii, dar să nu uităm că acordarea libertății a constituit și pentru Dumnezeu un risc asumat.

PROTESTANTISMUL: DIVIZARE ȘI REUNIRE

Reforma

Protestantismul s-a născut divers și divizat, ceea ce nu a fost un ideal, dar a fost natural și, până la un punct, benefic. Luther a fondat Biserica Luterană în Germania și în Țările Nordice. Zwingli a fondat o versiune mai radicală de protestantism în Elveția, dând naștere reformaților. Hubmaier, asociat al lui Zwingli, a fondat în Germania și Olanda o mișcare protestantă radicală și liberă, mișcarea anabaptistă. Calvin a întemeiat Biserica Reformată în Elveția, asimilând în final și bisericile lui Zwingli, și pe cele valdenze, după care, calviniștii s-au răspândit în Franța fiind numiți hughenoți, în Anglia – puritani, în Scoția – prezbiterieni, în Ungaria – reformați. Cranmer a reformat Biserica Catolică din Anglia, dând naștere Bisericii Anglicane, din care s-au născut bisericile episcopale din țările de limbă engleză, precum și derivatele lor. Frații Sozzini au fondat mișcarea unitariană în Transilvania și Polonia, un creștinism arian și umanist-raționalist, care a contribuit la unele clarificări doctrinare printre protestanți, dar care a devenit și precursorul teologiei liberale. Glait, discipol al lui Hubmaier, a întemeiat mișcarea sabatariană printre anabaptiști, în Moravia și în alte locuri, influențându-i indirect pe anumiți unitarieni transilvăneni și pe unii baptiști englezi.[5]

CA_mai_2018.indd 24 25/04/2018 15:28:43

Unele dintre aceste biserici protestante au fost de la început politice, adevărate biserici de stat, aliate cu puterea (bisericile luterane, reformate, calviniste, anglicane). Ele au constituit o reformă moderată, numită Reforma Magisterială. Celelalte mișcări au fost confesiuni libere, relativ independente de puterea politică (anabaptiștii, baptiștii, unitarienii, sabatarienii). Ele sunt cunoscute sub numele de Reforma Radicală. Reforma Magisterială a fost numită astfel deoarece susținea (ca și Biserica Romană) că trebuie să se sprijine pe „magistrați" (forurile civile, politice) pentru a descuraja prin forță disidențele și abaterile. Reforma Radicală a fost numită astfel în contrast cu poziția moderată a Reformei Magisteriale. Protestanții radicali au luat mai în serios principiul *Sola Scriptura* („numai Biblia") și deviza *semper reformanda* („continuând să se reformeze"), dar nu au fost mai puțin divizați.

Din punct de vedere al învățăturii, toate aceste biserici protestante au acceptat doctrina despre har și îndreptățire, au respins indulgențele papale și orice forme de iertare prin mijlocitori omenești, orice fel de comerț și trafic cu harul lui Dumnezeu. Toate aceste biserici au respins sacramentalismul, păstrând doar botezul și euharistia (modificând, mai mult sau mai puțin, dogma „transsubstanțierii"). Toate au respins cultul morților, al sfinților, al imaginilor, al obiectelor sacre, al moaștelor. Au desființat monahismul, celibatul impus, precum și sacramentul preoției omenești.

Între cele două aripi ale Reformei au apărut însă de la început diferențe importante de ordin doctrinar și practic. Înainte de toate, moderații („magisterialii") au păstrat *pedobaptismul* (botezul pruncilor), în timp ce radicalii au adoptat *credobaptismul* (botezul credinței), adică botezul liber, cerut de candidat, și nu unul impus și inconștient (cf. Marcu 16:16; 1 Petru 3:21). Această diferență este strâns legată de doctrina radicalilor cu privire la libertatea de conștiință și separarea între religie și stat.

Credobaptismul lasă deschisă posibilitatea ca tinerii, la vârsta alegerii libere, să nu accepte credința părinților, ci să prefere o altă confesiune, sau o altă religie, eventual chiar forme de necredință. Pedobaptismul, pe de altă parte, este o măsură colectivistă și nu foarte eficientă de a predestina la creștinism pe toți cei născuți, fapt care vine la pachet cu noțiunea de biserică națională, sau de stat. În ciuda intențiilor pioase și a presupusei grații sacramentale, această încristelnițare magică îl privează pe viitorul credincios de fiorul experienței conștiente a botezului creștin, încurajează ipocrizia și compromiterea spirituală a bisericii. Credobaptismul însă pretinde din partea creștinului o responsabilitate individuală, îi oferă o experiență specială, care contribuie efectiv la renașterea vieții sale și tinde la păstrarea sfințeniei comunității de credință.

Radicalii au fost restauraționiști, adică au avut idealul întoarcerii la simplitatea bisericii primare. Au tins spre egalitate socială, pacifism, preocupări umanitare. Nicio comunitate radical protestantă nu a fost perfectă, cum nici moderații n-au fost perfecți. Exagerări au apărut în ambele tabere. Dintre radicali, grupul apocaliptic-comunist-revoluționar a provocat războiul țărănesc german și a instaurat pentru un an Regatul de la Münster. Moderații, de asemenea, i-au persecutat, împreună cu catolicii, pe toți protestanții radicali, ba chiar și pe alți moderați, pentru simplul fapt că erau diferiți în unele credințe și practici. Iar persecuțiile mergeau până la temniță, torturi și moarte.

Principiile radical-protestante care afirmau libertatea de conștiință și separarea dintre religie și stat au învins în cele din urmă, influențând atât protestantismul moderat, cât și secularismul de după revoluțiile din America și Franța. Prin intermediul statului secular, bisericile istorice sacramentaliste au fost și ele silite să adopte aceste principii.

ECUMENISM VS DIVIZARE

FLORIN LAIU

„MĂ ROG CA TOȚI SĂ FIE UNA, CUM TU, TATĂ, EȘTI ÎN MINE ȘI EU, ÎN TINE, CA ȘI EI SĂ FIE UNA ÎN NOI, PENTRU CA LUMEA SĂ CREADĂ CĂ TU M-AI TRIMIS." (IOAN 17:21)

Curente protestante ulterioare

Diversitatea protestantismului nu a rămas la cele câteva confesiuni protestante din secolul al XVI-lea. La începutul secolului al XVII-lea a apărut arminianismul – o mișcare în sânul calvinismului, cu influență în multe alte confesiuni, care a afirmat importanța liberului-arbitru, negând doctrina predestinației.

Ca reacție față de controlul excesiv al ierarhiei, au apărut în Anglia secolului al XVII-lea „independenții", numiți apoi „congregaționaliști", deoarece considerau că autoritatea bisericii rezidă în congregație (adunarea locală a credincioșilor). Independenții considerau că unele sau toate grupurile creștine sunt biserici legitime ale aceleiași religii, în ciuda denumirilor, doctrinelor și practicilor lor diferite. Astfel, ei le-au numit pe toate „confesiuni", respingând opoziția clasică între „biserici" și „secte".

Ca reacție față de credalism și față de doctrinele bisericești impuse prin lege, au apărut *căutătorii* și *prietenii*. *Căutătorii* nu aveau un crez fix

CA_mai_2018.indd 25 25/04/2018 15:28:43

sau o biserică, ci erau apărători ai libertății religioase; iar *prietenii* (numiți popular *quakers*) au pus un accent extremist pe egalitarism și pe iluminarea personală, privind de sus doctrinele, bisericile și chiar Biblia.

Tot ca o reacție față de credalismul sec, în luteranism a apărut pietismul, iar în anglicanism metodismul, o altă formă de pietism. Pietiștii nu intenționau schimbări doctrinare revoluționare, ci promovau religiozitatea la nivel personal și de grup, prin studiul Bibliei, rugăciune, cântare și proiecte sociale. Metodiștii, de asemenea, au pus accent pe sfințire, pe desăvârșirea caracterului creștin, predicare, cântare și proiecte sociale, adresându-se cu precădere păturilor sociale defavorizate. Metodiștii au împrumutat de la baptiști botezul credinței.

Restauraționism, milenarism, cultism și dispensaționalism

În secolul al XIX-lea au apărut apoi grupuri protestante restauraționiste, care nu se intitulează protestanți, ci „creștini", respingând denumirile obișnuite, ca reacție față de sectarismul existent. Aceste grupuri au exprimat principiul că nu există alt crez decât Biblia, iar doctrina bisericii este doar o perfectibilă mărturisire de credință. Mottoul lor a fost: „În cele esențiale, unitate; în cele neesențiale, libertate și în toate acestea, dragoste."

Denominațiunile de felul acesta se numesc până astăzi, de obicei, „Biserica lui Hristos", „creștini", „frați", „Ucenicii lui Hristos", „Creștini după Evanghelie etc." O mișcare restauraționistă specială, nostalgic-patriarhală, charismatică și mistico-ierarhică este mormonismul, care a produs „Biserica Sfinților Zilelor din Urmă", cu ramurile ei. Mormonii au creat statul american Utah, pătrunzând apoi în toate statele și chiar dincoace de ocean.

În secolul al XIX-lea a apărut în protestantism o puternică mișcare milenaristă[6], produsă în mod special de studiul cărților Daniel și Apocalipsa, care atrag atenția spre al doilea advent (*parusia*) și spre semnele care preced „sfârșitul veacului acestuia". Mișcarea a fost interconfesională: a alertat pastori și laici din toate grupurile protestante, în special în țările anglofone. Milenarismul a produs noi confesiuni, cum ar fi: adventiștii („de ziua întâi" și „de ziua a șaptea"), irvingienii (sau catolicii-apostolici), neoapostolicii, cristadelfienii, studenții Bibliei (martorii lui Iehova) etc.

În același secol, au ieșit din protestantismul american forme tot mai îndepărtate de creștinism, cum ar fi: universaliștii, spiritiștii, Gândirea Nouă, Știința Creștină etc.

Din sânul confesiunilor protestante s-au născut apoi alte curente și confesiuni. În metodism a apărut mișcarea

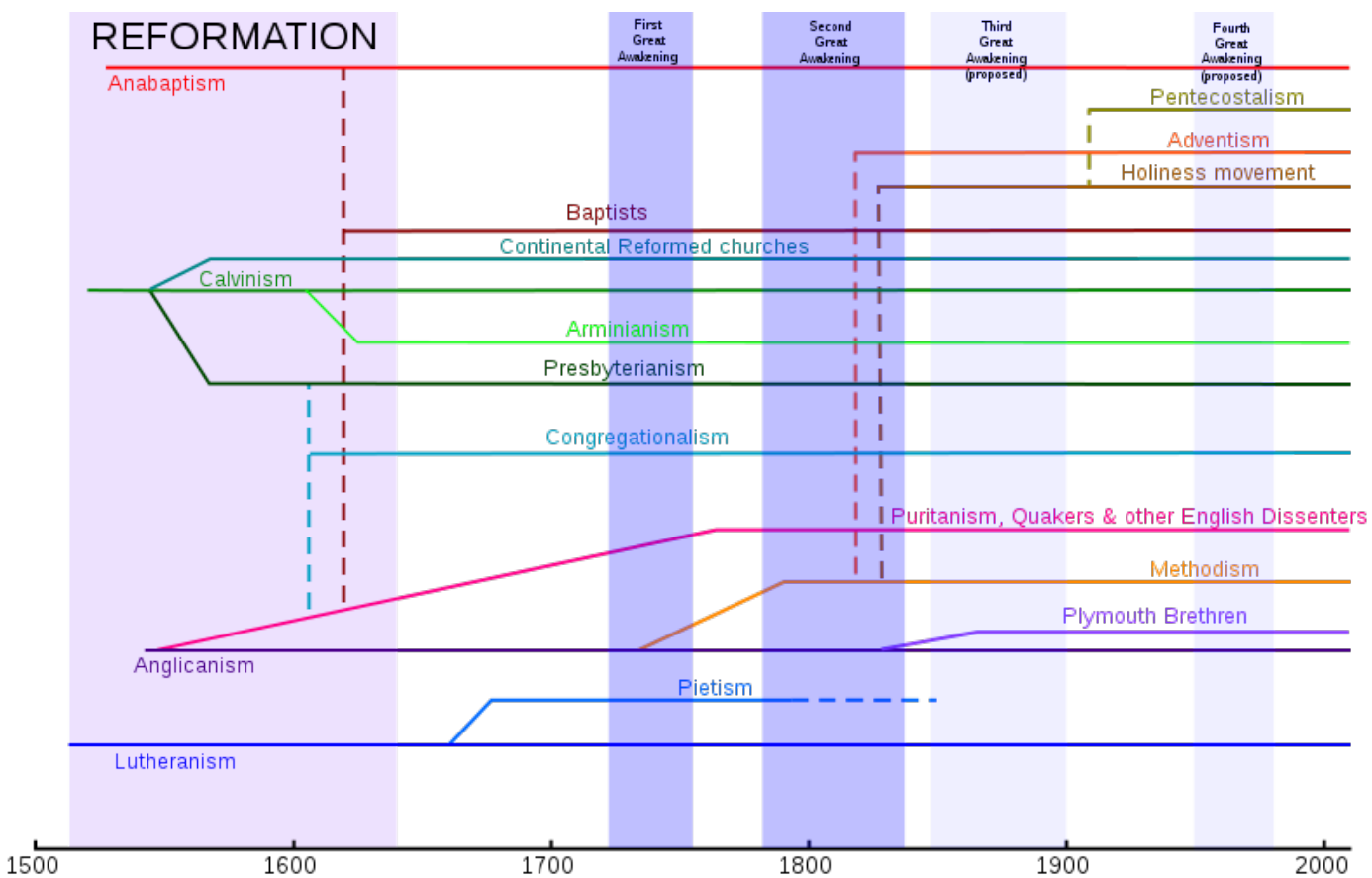

CA_mai_2018.indd 26 25/04/2018 15:28:43

„sfințirii" (holiness), care a produs pe la anii 1900 penticostalismul, un curent charismatic care a atras mulți alți protestanți și a influențat chiar și catolicismul modern. Tot din metodism provine Armata Salvării, o denominațiune cu formă militară, dedicată actelor de caritate.

În secolul al XX-lea a apărut mesianismul, ca urmare a misionarismului protestant dispensaționalist-sionist, care îi aduce pe evrei la Evanghelie, fără să le distrugă tradițiile specifice.

Din fiecare denominațiune au apărut apoi multe ramuri secundare. Dar, cu timpul, confesiunile protestante s-au influențat reciproc, devenind mai asemănătoare pe măsură ce s-au secularizat, sau au experimentat curente religioase similare.

Ca reacție față de fenomenul divizării au apărut mișcările unioniste, care au promovat refacerea unității. De exemplu: taberele separatiste (de Nord și de Sud) ale bisericilor baptiste, metodiste și prezbiteriene americane, care se scindaseră în anii 1844 și 1857–1861 pe tema sclaviei, s-au reconciliat mai târziu, după ce controversa asupra sclaviei s-a stins. Facțiunile metodiste s-au împăcat în 1939, iar cele prezbiteriene, în 1906, 1958, 1983. Baptiștii, a căror organizare este congregațională și formează curente teologice diverse, au constituit în 1905 Alianța Mondială Baptistă, cu 42 de milioane de membri, cuprinzând o mare parte din bisericile baptiste. În 1846, în Anglia s-au pus bazele Alianței Mondiale Evanghelice, o organizație globală, în care au intrat tot mai multe biserici protestante de tradiție baptistă, reformată etc., cuprinzând astăzi 600 de milioane de membri în 129 de alianțe naționale.

ISTORIA ECUMENISMULUI

Unitatea Fraților

Prima tentativă de „ecumenism" – o adevărată alianță evanghelică – a fost inițiată de contele Nicolaus von Zinzendorf[7] în 1722, când a început să acorde azil politic refugiaților de diferite confesiuni, pe moșia sa din Berthelsdorf (în Saxonia, la graniță cu Cehia și Polonia). A apărut astfel satul Herrnhut („Straja Domnului"), în care s-au adăpostit luterani, separatiști, reformați, schwenckfeldieni[8], anabaptiști și în special frați moravi, veniți sub conducerea lui Christian David.[9] Pastorul acestei comunități diverse era un luteran (Johann Rothe), iar contele – supraveghetorul spiritual și protectorul lor – era pietist, om de o rară noblețe, un creștin dedicat. Zinzendorf era un idealist, un mare vizionar al misiunii Evangheliei și a încercat totul pentru unitatea frățească.

Cum era de așteptat, la scurt timp după constituirea așezării Herrnhut, în timp ce contele era plecat departe, au izbucnit mari tensiuni între refugiați. Se susțineau cu tărie crezuri opuse, se vorbeau diferite limbi și erau tot atâtea prejudecăți câte obiceiuri. Între Heitz, administratorul moșiei, și pastorul Rothe, au apărut tensiuni, amplificate apoi de predicile apocaliptice ale lui Johann S. Krüger. Fanatismul l-a luat în posesie până și pe fondatorul Christian David, care a început să spună că Zinzendorf este fiara din Apocalipsa, iar Rothe este prorocul mincinos.

Contele a înțeles că oamenii aceștia aveau nevoie de păstorire și a vizitat el însuși pe fiecare, îndemnându-i la mărturisire și împăcare. I-a îndemnat la priveghiuri de rugăciune și i-a adunat pe toți pentru studiul Bibliei, după modelul pietist. Subiectul cu care au început studiul era „Cum descrie Biblia relațiile sociale". La 12 mai 1727, contele i-a pus pe toți să semneze voluntar regulamentul pe care ei înșiși îl descoperiseră în Biblie. Astfel, un cod special de comportament a fost stabilit înainte de a se stabili un crez comun. Reconcilierea a fost întărită prin adunări de rugăciune și studiu pe grupe, ceea ce a dus la memorabila trezire și binecuvântare spirituală de la 13 august 1727, supranumită Rusaliile morave.

În 1732, comunitatea din Herrnhut a început să trimită misionari în Groenlanda și în coloniile daneze din America de Nord. Cum misiunea aceasta se întindea în Danemarca, Germania, Rusia, Anglia, protestantismul oficial a început să se agite. În 1736, Zinzendorf a fost acuzat de erezie și, pentru un timp, a avut soarta unui fugar, iar misionarii săi au fost întemnițați.

În 1737, Zinzendorf a fost consacrat episcop al acestei comunități frățești de tradiție moravă. Doi ani mai târziu însă, și-a făcut testamentul, și-a rostit ultima predică și a părăsit Europa ca să lucreze el însuși ca misionar în Insulele Virgine din Marea Caraibelor. Misiunea a fost de mare succes și, ca urmare, unii dintre misionarii lui din Europa au fost eliberați.

În 1741, contele Zinzendorf a vizitat America (Pennsylvania), s-a întâlnit cu Benjamin Franklin, dar în special s-a întâlnit cu șefii indienilor irochezi și a promis să trimită misionari în zonă. Zinzendorf a stabilit colonii misionare pentru pieile roșii din America, în Groenlanda și Labrador, în Livonia și nordul Scandinaviei, printre sclavii din South Carolina, în Suriname, printre sclavii negri din America Latină, în insulele din Oceanul Indian, în Africa de Sud și printre copții din Egipt. Fără îndoială, a fost cea mai mare extindere misionară protestantă până la data aceea.

Spiritul „ecumenic" al lui Zinzendorf se poate citi în relațiile lui interconfesionale foarte largi. Avea strânse legături cu cardinalul de Noailles și cu arhiepiscopul de Canterbury, John Potter. Contele i-a convins pe amândoi să se asocieze cu el în constituirea unui grup numit *Ordinul Seminței de Muștar*, angajându-se ca lideri să-și folosească influența și autoritatea pentru a sluji pe Hristos. A reușit să-i includă în acest ordin și pe Christian al VI-lea (regele Danemarcei), pe generalul Oglethorpe (guvernatorul Georgiei), pe Tomochichi (șeful indienilor Creek) și pe alții. De asemenea i-a trimis și patriarhului ortodox ecumenic un apel la alianță.

CA_mai_2018.indd 27 25/04/2018 15:28:43

În anul 1742, Zinzendorf a început să susțină că Sabatul zilei a șaptea (sâmbăta) ar trebui respectat. El a primit acest vechi și uitat obicei creștin de la așa-numita comunitate (sau mănăstire) Ephrata, întemeiată de anabaptiștii germani din Philadelphia. Astfel, contele ținea Sabatul. Dar ținea și duminica drept zi de predicare.

Din nefericire, preocupat de călătorii misionare, contele nu s-a mai putut ocupa de afacerile personale și, ca urmare, a falimentat. Comunitatea din Herrnhut (Unitas Fratrum) a trecut și ea prin greutăți. Contele a murit în 1760, la scurt timp după fiul său și după soția sa. Au rămas de la el multe predici și imnuri, dar și un vis de unitate pe care alții s-au străduit să-l ducă mai departe.

Ecumenismul protestant

Prima conferință ecumenică, în sensul actual al cuvântului, a fost Conferința Misionară Mondială de la Edinburgh (1910), o întâlnire strict protestantă. Nu au fost invitate bisericile ortodoxe și catolice. S-a pus accentul pe nevoia evanghelizării lumii necreștine, pe pregătirea de misionari, pe cooperare și promovare a unității. Mottoul conferinței a fost „Evanghelizarea lumii în această generație". Evenimentul a fost salutat ca „o nouă Reformă".

În 1921, protestanții au fondat Conciliul Misionar Internațional. Sufletul ecumenismului din această perioadă a fost Nathan Söderblom, arhiepiscop luteran de Uppsala (Suedia). În 1925, la Conferința de la Stockholm, pe lângă faptul că s-au adăugat mișcării mai mulți protestanți, în arca ecumenismului s-au urcat și câțiva reprezentanți ortodocși. Cu timpul, tot mai multe biserici ortodoxe s-au raliat mișcării, însă numai la nivel înalt ierarhic. Catolicii nu au aderat la mișcarea ecumenică, deoarece viziunea lor ecumenică este diferită. Ei au urmărit însă permanent mișcarea ecumenică, trimițând observatori și reprezentanți pentru dialog.

În anul 1948 a avut loc prima întâlnire a Conciliului Mondial al Bisericilor (WCC /CMB) la Amsterdam, pe tema „Dezordinea omului și planul lui Dumnezeu". Mișcarea s-a orientat spre ideea de cooperare în scopuri caritabile și misionare. Cât privește însă ideea de unitate, ea este văzută diferit de protestanți pe de o parte și de catolici și ortodocși pe de altă parte. Adesea există diferențe de păreri cu privire la ecumenism și în interiorul comunităților protestante, ca și printre catolici și ortodocși. Protestanții tind mai mult spre unitate spirituală, cu sublinierea că Hristos este singurul factor important care ne unește, în timp ce ortodocșii și catolicii accentuează sacramentele (în special euharistia) și episcopatul, fără de care nu concep comuniunea și unitatea. Există mai multe definiri ale bisericii, de aceea nu se poate ajunge ușor la unificarea bisericilor.

În 2010 s-a comemorat Conferința de la Edinburgh, în Tokyo, Cape Town și Boston, dar numai cu reprezentanți evanghelici.

Ecumenismul catolic

Catolicii au crezut din Antichitate că ei sunt adevăratul staul și pilonul central al oricărei unități creștine. Ei sunt „biserica-mamă", prin urmare, cum ar putea coborî la rangul de biserică-soră, făcându-se frați cu cei care nu recunosc episcopatul suprem al lui „Petru"? De aceea, ei nu sunt membri ai Conciliului Mondial al Bisericilor, chiar dacă participă la diverse conferințe ca observatori și parteneri de dialog, compensând prin diplomație autoritatea pierdută asupra restului creștinătății. Unii teologi catolici sunt membri în anumite comisii ecumenice, dar nu ca reprezentanți oficiali ai Bisericii Romano-Catolice (BRC).

BRC a încercat de mai multe ori refacerea unității stricate prin schisme. După cum se știe, în urma Schismei din 1054, cele două mari fațiuni ale bisericii istorice (de Răsărit și de Apus), care întreținuseră tensiuni vechi, s-au separat în două mari biserici: Romano-Catolică și Ortodoxă, fiecare pretinzând că este adevărata mamă. La Conciliul din Lyon (1274) și la Conciliul din Florența (1438–1442), unde au participat și ierarhi ortodocși răsăriteni, BRC a căutat refacerea unității cu răsăritenii, ceea ce nu s-a realizat.[10]

În ciuda atitudinii exclusiviste istorice a BRC, curentul modernist care s-a impus la Conciliul Vatican II (1962–1965) a schimbat fața BRC, apropiind-o în oarecare măsură de protestantism și dându-i o nouă orientare ecumenică. Papii și alți reprezentanți moderniști ai bisericii manifestă, de atunci încoace, o atitudine mult mai deschisă față de protestanți, care nu mai sunt „sectanți" și „eretici", ci *fratelli separati* („frați despărțiți"). În diverse ocazii, papii au exprimat regrete și au cerut iertare în numele bisericii lor pentru persecuțiile sângeroase lansate în trecut împotriva mișcărilor separatiste. Modernismul catolic susține astăzi

CA_mai_2018.indd 28 25/04/2018 15:28:43

separarea dintre biserică și stat, precum și libertatea de conștiință, ca drepturi civile fundamentale.

Totuși, schimbările spectaculoase produse în BRC, deși au multe aspecte demne de apreciere, nu au apropiat biserica mai mult de Dumnezeul Bibliei. Conservând pe de o parte dogme și practici mistice, care sunt scandaloase pentru un protestant, BRC a adoptat în același timp erezia „științifică" a evoluționismului teist. În acord cu teologia critică umanistă a protestantismului modern, teologia catolică actuală, promovată de iezuiți, subminează autoritatea Bibliei într-un mod mult mai profund decât o făceau integriștii medievali. Biblia este pusă astăzi în mâna poporului, dar BRC o explică într-o manieră adaptată lumii seculare, pe de o parte, iar pe de altă parte, o ține în umbra „Sfintei Tradiții" și a magisteriului bisericii, asemenea Bisericii Ortodoxe.

Ecumenismul catolic, spre deosebire de cel protestant, afirmă că soluția unității creștine nu este alianța tuturor bisericilor ca biserici-surori, ci întoarcerea și reintegrarea fiicelor risipitoare în biserica-mamă a Romei vechi. BRC este dispusă la negocieri, permite largi libertăți locale altor tradiții, în schimbul unirii cu Roma. BRC s-a înțeles deja cu anglicanii în ce privește botezul, preoția și euharistia. A căzut de acord și cu luteranii asupra teologiei îndreptățirii (1999). Dialogul ecumenic dintre catolici și anglicani a început după Conciliul Vatican II, când papa Ioan al XXIII-lea a întemeiat Secretariatul pentru Promovarea Unității Creștine.

Sunt multe subiecte în care catolicii și protestanții actuali se pun de acord. Dar sunt și puncte fierbinți, în care cele două tabere nu se pot împăca, așa cum ar fi: hirotonirea femeilor și relațiile homosexuale. Protestanții secularizați, în special anglicanii, sunt mai liberali în aceste privințe, iar catolicii încă sunt conservatori în aceste privințe. Preoția este un oficiu patriarhal din vremuri străvechi, iar familia tradițională este în mod natural mai bine apărată de un sistem patriarhal autoritar decât de unul egalitarist, liberal, care tinde spre nivelarea sau confuzia sexelor. În 2003, când anglicanii au hirotonit prima episcopesă, papa s-a supărat foc, astfel încât cele două părți au rămas iarăși dezbinate. Unele biserici anglicane s-au unit cu Roma totuși și li s-a permis o oarecare autonomie rituală, inclusiv acceptarea preoților căsătoriți – dar nu și acceptarea episcopilor căsătoriți!

În ce privește eforturile de reconciliere cu Biserica Ortodoxă, BRC a făcut de asemenea progrese din 1993. Diferențele dintre cele două biserici (cea de Răsărit și cea de Apus) sunt infime. în comparație cu diferențele dintre romano-catolici și protestanți. Cu toate acestea, reconcilierea cu ortodocșii merge mult mai greu, din cauza puternicelor facțiuni fanatice din sânul ortodoxiei. Nici Maica Domnului în persoană nu ar avea succes în a-i convinge pe ortodocșii răsăriteni să stea de vorbă și să negocieze cu frații lor vitregi.

Totuși, unele biserici răsăritene s-au reunit mai de mult cu Roma și sunt cunoscute astăzi ca biserici catolice răsăritene (orientale) sau uniate. Acestea sunt fie biserici greco-catolice din țări cu tradiție bizantină și slavă, fie biserici orientale de alte rituri. Având diferite grade de comuniune cu Biserica Romano-Catolică, asemenea biserici, care numără în total circa 16 milioane de membri, se găsesc în special în centrul și estul Europei, în Asia și Africa. Ele au fost gândite ca punți întinse creștinilor răsăriteni, prin care să fie invitați la unitate cu Roma, fără să-și abandoneze credința și obiceiurile. Dar aceste tentative au amplificat discordia. Dacă BRC este dispusă la negocieri și compromisuri, creștinismul răsăritean, după ce a excelat în inovații și compromisuri în secolele IV–VIII, a devenit ultraconservator, foarte reticent la orice înnoire.

BRC părea să se reconcilieze mai ușor cu unele biserici orientale, cum ar fi Biserica Asiriană (1994–2004). Dar în 2008, Sinodul Asirian l-a suspendat pe liderul care condusese dialogul cu Roma, și circa 1 000 de credincioși asirieni au părăsit biserica lor și au intrat în comuniune cu Biserica Catolică Caldeeană. După alegerea unui nou patriarh în 2015, se speră în reluarea dialogului ecumenic cu Roma.

BRC este în dialog ecumenic și cu Biserica Catolică Veche – o schismă apărută în 1703 în Olanda, iar în alte țări europene, după 1870. Un puternic impediment este faptul că vechii catolici sunt mai moderniști. Ei sunt în comuniune cu anglicanii, hirotonind de asemenea femei încă din anii '70. Ca reacție față de practica preoției femeilor, Biserica Catolică Națională din Polonia, o biserică mai integristă, a rupt comuniunea atât cu vechii catolici, cât și cu anglicanii.

(În următorul număr al revistei, vom prezenta relațiile istorice și actuale dintre adventism și ecumenism). ■

Florin Lăiu este profesor de Biblie la Universitatea Adventus, Cernica, România.

[1] E.g., un punct de vedere ostil ortodox: www.credo.ro/ecumenism.php; un punct de vedere ostil al unor adventiști separatiști www.worldslastchance.com/ecumenism/adventist-an-ecumenical-pioneer.html; un punct de vedere opus interconfesionalismului, din partea martorilor lui Iehova: www.jw.org/ro/martorii-lui-iehova/intrebari-frecvente/interconfesionalism.

[2] Ioan 17:17-21; Efeseni 4:13; Iuda 1:3.

[3] Ioan 13:35; Coloseni 2:2; 3:14; 1 Petru 1:22; 4:8; 1 Ioan 4:7,12.

[4] Marcu 9:38-40; Romani 14:1 – 15:7; Filipeni 3:15-16.

[5] Acești capi ai Reformei au fost în realitate asociați cu alții, dar am redat aici numele cele mai sonore și mai reprezentative.

6 Milenarismul își derivă numele de la mileniul din Apocalipsa 20: domnia de 1 000 de ani a lui Hristos împreună cu sfinții. Acest curent apăruse încă în creștinismul vechi, datorită Apocalipsei (hiliasmul, montanismul din secolele II-III) și a persistat sub diverse forme în cursul istoriei medievale și moderne.

[7] Pentru alte detalii, urmăriți https://en.wikipedia.org/wiki/Nico laus_Zinzendorf.

[8] Adepții lui Schwenckfeld, un teolog deviant de la luteranism

[9] Frații Moravi erau refugiați din Moravia (Cehia) și proveneau din vechea Unitas Fratrum (Unitatea Fraților) care fusese alcătuită din rămășițele husiților și ale refugiaților valdenzi. Episcopul acestora fusese faimosul Jan Amos Comenius, părintele pedagogiei moderne. Frații Moravi sunt adepți convinși ai ecumenismului.

[10] Vezi https://en.wikipedia.org/wiki/Catholic_Church_and_ecumenism.

CA_mai_2018.indd 29 25/04/2018 15:28:44

SĂ CUNOAȘTEM BIBLIA!

MIELUȘEII TURMEI
ALINA CHIRILEANU

Alina Chirileanu este director asistent în cadrul Departamentului Copii, Uniunea de Conferințe.

A. Călătoria noastră prin Biblie continuă cu următoarele capitole: Ieremia 39–52; Plângerile lui Ieremia 1–5; Ezechiel 1–29.

1. Care este numele faraonului învins de Nebucadneţar în localitatea Carchemiș:

a. Hofra;
b. Neco;
c. Ramses.

2. Despre care popor din jurul lui Israel a profetizat Ieremia: „El nu va mai fi locuit şi nimeni nu se va mai aşeza acolo”:

a. Amon;
b. Moab;
c. Edom.

3. Dintre popoarele care trăiau în jurul Israelului, care popor este mustrat, vestindu-i-se o pedeapsă aspră, deoarece s-a bucurat de nenorocirea căzută peste Israel:

a. Siria;
b. Egipt;
c. Edom.

4. Unde se afla profetul Ezechiel la data la care a primit prima sa viziune:

a. în Ierusalim;
b. în Egipt;
c. în Caldeea.

5. Cu lemnul cărei plante îi aseamănă Dumnezeu pe copiii lui Israel:

a. lemnul de cedru;
b. lemnul de salcâm;
c. lemnul de viță.

B. Căutați răspunsul/răspunsurile, la indiciile de mai jos, din cartea Daniel, ascuns/ascunse în careul de mai jos (orizontal, vertical, oblic).

1. Numărat, numărat, cântărit şi împărţit
2. Împăratul Babilonului
3. Ioiachim împăratul
4. Cei patru tineri evrei
5. Tinerii din cuptor
6. Râul Tigru

A	V	B	T	U	J	L	S	M	N	U	C	R	X	D	S	Y	I	L	G	R
M	X	D	X	D	S	Y	I	L	G	R	A	V	B	T	U	J	L	S	M	N
C	E	A	Z	A	R	I	A	Y	I	L	G	R	A	V	B	T	U	J	L	S
Z	S	N	J	L	S	M	N	U	C	R	X	D	S	G	R	A	V	B	T	U
C	V	I	E	S	Y	I	L	G	R	A	V	B	T	U	J	L	S	M	N	M
S	B	E	N	M	D	S	Y	I	L	G	R	A	V	B	T	U	J	L	S	M
Y	J	L	V	I	E	B	M	J	L	K	Y	T	F	D	S	G	S	C	H	J
L	G	R	A	S	C	N	E	B	U	C	A	D	N	E	T	A	R	V	B	N
N	U	C	R	A	F	B	E	A	V	B	T	U	J	L	D	O	L	H	J	K
D	S	Y	I	E	V	N	D	T	M	Z	X	C	V	R	X	D	S	Y	I	X
Q	C	V	B	L	B	M	S	X	E	S	D	F	A	B	T	U	J	L	S	M
V	B	T	U	J	L	S	M	G	S	C	I	C	D	A	V	B	T	U	J	L
C	F	G	H	O	P	L	N	H	A	S	H	A	N	A	N	I	A	M	N	M
B	T	U	J	L	S	M	A	B	C	D	F	E	Q	E	R	U	Q	L	S	M
A	V	B	T	U	J	L	E	S	A	M	N	M	L	D	F	D	D	S	Y	I
L	G	R	A	V	Q	D	M	N	U	B	X	H	Q	U	Q	A	G	R	A	V
R	X	D	S	G	N	X	L	G	R	X	I	D	F	G	F	L	G	R	A	Q
D	S	Y	I	E	D	S	Y	I	G	D	Q	L	W	S	D	A	Z	X	C	V
S	D	F	G	U	J	L	S	M	E	U	J	L	O	U	J	L	R	U	J	L
Q	W	O	U	J	L	S	M	C	U	J	L	S	M	N	U	J	L	S	A	X
R	T	D	S	Y	I	T	H	D	S	Y	I	B	D	S	Y	I	D	Z	I	Z
U	J	L	S	M	T	E	U	J	L	S	M	U	J	L	S	M	S	D	Q	N
R	W	Q	Y	J	L	M	A	V	B	T	U	J	L	S	M	D	S	Y	I	C

Răspunsuri: A. 1. b) – Ieremia 46:2; 2. c) – Ieremia 49:18; 3. c) – Plângeri 4:21,22; 4. c) – Ezechiel 1:1,3; 5. c) – Ezechiel 15:6. **B.** (1) Mene, mene, techel ufarsin – Daniel 5:25; (2) Nebucadneţar – Daniel 1:1; (3) IUDA – Daniel 1:1; (4) Daniel, Hanania, Mişael şi Azaria – Daniel 1:6; (5) Şadrac, Meşac şi Abednego – Daniel 1:7; (6) Hidechel – Daniel 10:4.

CA_mai_2018.indd 30 25/04/2018 15:28:44

COMPASIUNEA – MARCĂ ÎNREGISTRATĂ

Există vreo tragedie mai mare? În urma unui accident, o tânără de 17 ani s-a stins din viață. Vă închipuiți cât de mare a fost durerea părinților? Pastorul le-a făcut o vizită acasă. A luat loc lângă ei în sufragerie și multă vreme nu a scos nicio vorbă, doar și-a lăsat sufletul inundat de mâhnirea lor. Apoi a început să plângă încet, până când i-au secat lacrimile. La sfârșit, s-a ridicat și a plecat fără să poată rosti un cuvânt. După ceva timp, tatăl fetei i s-a adresat pastorului: „Mulțumesc! La momentul acela, nu aveam nevoie de vorbe, de promisiuni sau de sfaturi, ci doar de compasiune sinceră."

„Compasiune" provine din latinescul *compati*, un cuvânt compus din *com*, care înseamnă „cu, împreună cu" și *pati*, care înseamnă „a suporta, a suferi". Este sinonim cu milă, înțelegere și înseamnă să participi alături de cineva la suferințele lui. A avea compasiune înseamnă a coborî acolo unde este omul și a suferi cu el în mijlocul durerii lui. Feodor Dostoievski, în romanul *Idiotul,* o numește „[…] principala, poate chiar unica lege a existenței pentru întreaga umanitate". Arthur Schopenhauer o numește „baza moralității". Dragostea și compasiunea sunt necesități, nu un lux. Fără ele, omenirea nu poate supraviețui.

Pentru a înțelege compasiunea lui Dumnezeu, citește Luca 15:20: „Tatăl său l-a văzut, a alergat, l-a îmbrățișat și l-a sărutat." Compasiunea nu este doar o emoție. Este mai mult decât a nu te simți confortabil atunci când întâlnești oameni bolnavi de cancer. Compasiunea biblică înseamnă să vezi problema, să te pleci spre omul care are o nevoie, să îți murdărești mâinile ajutând – pentru ca mâinile tale să devină curate. Când arătăm compasiune față de oameni, trecem la un nivel mai profund în relația cu ei.

Manifestarea compasiunii este o parte esențială a metodei lui Isus de a ajunge la inima oamenilor. „Isus a văzut o gloată mare, I s-a făcut milă de ea (Matei 14:14), a vindecat bolnavii și a hrănit apoi cinci mii de bărbați, în afară de femei și copii" (Matei 14:21). Evanghelistul Marcu ne oferă cel mai viu exemplu de compasiune: „A venit la el un lepros... Lui Isus I s-a făcut milă de el (Marcu 1:40-41) și l-a vindecat!" În acest scop, a încălcat toate obiceiurile și regulile acelei zile.

Când Isus l-a văzut pe lepros, el a fost atât de emoționat, încât *S-a întins* și *l-a atins*. „El, care căuta să-i schimbe pe oameni, trebuia ca El Însuși să-i înțeleagă. Oamenii nu pot fi atinși și înălțați decât prin compasiune, credință și iubire."[1]

Vă rog să înțelegeți! Pentru Domnul nostru Isus Hristos, compasiunea nu era un sentiment, ci un angajament de a se implica în alinarea durerilor oamenilor. Compasiunea reală este mai mult decât un sentiment. Compasiunea reală este trecerea de la senzație la acțiune. Sunt mulți oameni care au nevoie! Singura ta problemă este că nu-i vezi. Roagă-te ca Dumnezeu să îți dea *ochi de misionar*. Aceștia sunt ochii care văd nevoile reale ale oamenilor pe care îi întâlnești. Compasiunea nu este ceva despre care vorbești. Compasiunea este ceva ce faci. „Lucrarea pe care au făcut-o ucenicii trebuie s-o facem și noi. Fiecare creștin trebuie să fie un misionar. Trebuie să slujim cu simpatie și compasiune celor ce au nevoie de ajutor, căutând cu o seriozitate lipsită de egoism să ușurăm necazurile omenirii suferinde."[2]

Cum se va schimba lumea? Nu prin programe, nici prin predicarea făcută de la distanță. În timp ce scriam aceste rânduri, târziu în noapte, am primit o scurtă informare: „Nimeni nu este inutil în această lume dacă alină povara ce atârnă pe umerii semenilor săi!" Astăzi (27 martie 2018, n.r.), 25 de persoane adventiste din comuna Peretu au început lucrările de renovare a Secției de urgențe a Spitalului Municipal „Caritas" din Roșiori de Vede.

„Dacă El locuiește în noi, inimile ne vor fi pline de compasiune divină. Izvorul sigilat al iubirii arzătoare, asemenea lui Hristos, va fi desigilat."[3]

Compasiune – înregistrează și tu, această marcă în viața ta. ■

COMPASIUNEA NU ESTE DOAR O EMOȚIE. ESTE MAI MULT DECÂT A NU TE SIMȚI CONFORTABIL ATUNCI CÂND ÎNTÂLNEȘTI OAMENI BOLNAVI DE CANCER. COMPASIUNEA BIBLICĂ ÎNSEAMNĂ SĂ VEZI PROBLEMA, SĂ TE PLECI SPRE OMUL CARE ARE O NEVOIE, SĂ ȚI MURDĂREȘTI MÂINILE AJUTÂND – PENTRU CA MÂINILE TALE SĂ DEVINĂ CURATE.

Ștefan Tomoiagă este președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

[1] Ellen G. White, *Educație*, p. 78.
[2] *Eadem*, *Divina vindecare*, p. 118.
[3] *Eadem*, *Lucrarea de binefacere*, p. 208.

CA_mai_2018.indd 31 25/04/2018 15:28:45

Studii Biblice

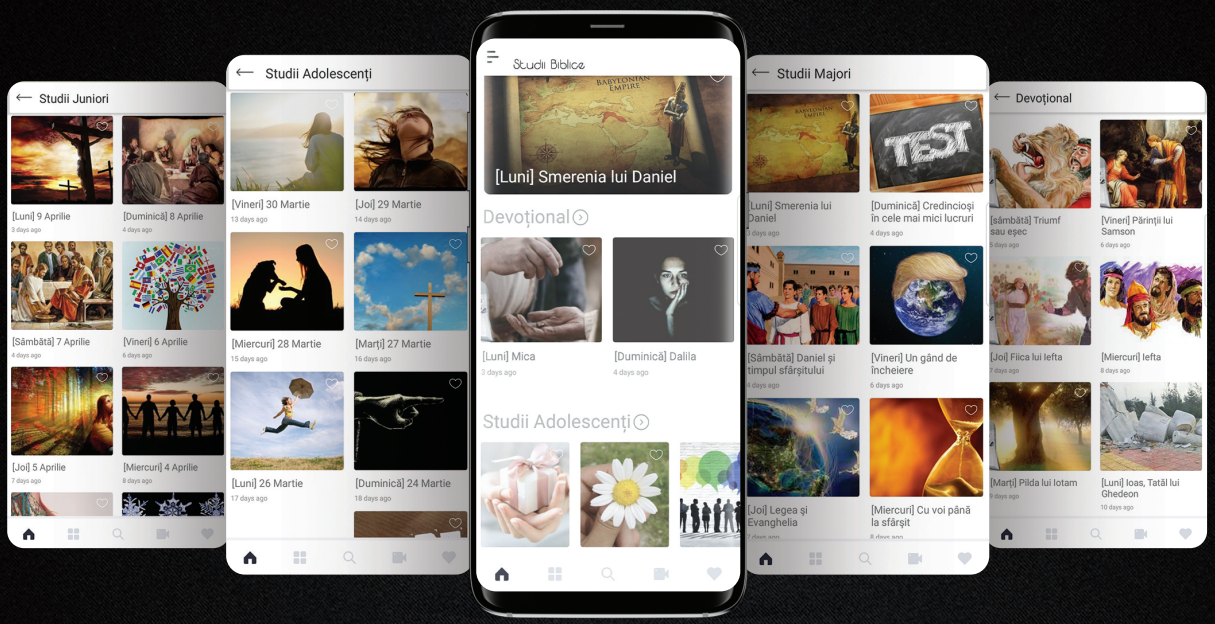

Aplicația **Studii Biblice** conține
toate instrumentele folosite în cadrul departamentului Școala de Sabat.

Oferă lecțiile zilnice pentru majori, adolescenți și juniori, împreună cu devoționalul.

AVEȚI ACCES LA:

- ✔ resurse misionare și didactice pentru instructori
- ✔ articole și resurse din programul de închinare
- ✔ vești misionare, comentarii și anunțuri
- ✔ emisiunea *Școala Cuvântului*

Instalează gratuit pe telefon sau pe tabletă!

Available on the App Store

Get it on Google play

55025